Akbaba

9-77

KİNG KONG!

Evet, bir bileşim...

Otomobil almayı düşünenlere yepyeni ve farklı bir olanak doğdu. 131.

131 modeli, otomotiv dünyasında bir çığır açtı. 131'e duyulan güven üretildiği ülkede (İtalya) kısa bir sürede büyük boyutlara ulaştı. Daha ilk yılda 70.000 adet sattı.

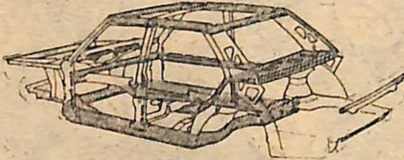
131, teknik bir başarı. Bir bileşimin ürünü. 131 yepyeni avantajlar getiriyor. Güvenlikte. Sağlamlıkta. Güçlülükte. Konforda. Tutumlulukta. Ve şıklıkta!

Eğer, 131'i tanımlamak gerekirse bir tek kelime yeter: Olağanüstü!

Güçlülük, güvenlik, sağlamlık, konfor ve tutumluluğun bileşimi 131, otomotiv dünyasında pek sık kullanılmayan bu kelimeyi gerçekten haketmiştir.

Yepyeni avantajlarıyla, yepyeni bir çağ açarak!

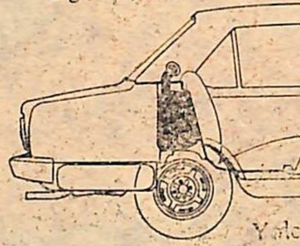
İşte 131'in avantajlarından birkaçı:

Çelik kafes-yapı...
131'in yolcu bölümünü, çelik kuşaklardan oluşan bir kafes-yapı sarar. Taban ve tavan düzeyi ile kapıların orta hizasından geçen çelik kuşaklar, sürücü ve yolculara çepeçevre güvenlik sağlar. Çelik kafes-yapı, deforme olmaz.

PVC kaplama...
131'in altı, etekleri ve çamurluk içleri, pası ve aşınmayı önleyen kalın bir PVC tabakasıyla tamamen kaplıdır. Gövde altını nem ve diğer dış koşullar etkileyemez.

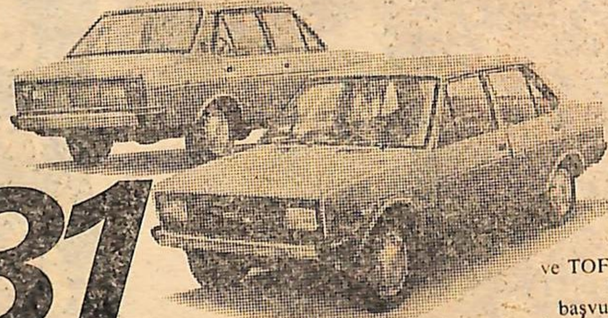

Korunmuş benzin deposu...
131'in benzin deposu arka koltuk sırtı hizasındadır. Darbelerden en korunmuş bölümde. Bu, hem daha güvenli bir yerleştirmedir hem de geniş bir bagaj hacmi elde edilmiştir. Yolcu bölümü, çelik bir zırhla bagaj bölümünden ayrılmıştır.

Cıvatalı çamurluklar...
131'in ön çamurlukları, sökülür-takılır tiptedir. Onarımı kısa sürede yapılır. Daha az masraf'la yapılır.

Bunların yanı sıra, kilitlenir direksiyon, çocuklar için özel kapı güvenlik kilitleri, bombeli yan camlar, üç parçalı direksiyon mili, merkezî elektrik sistem kontrol kutusu, arka tekerlekler için özel fren regülatörü hep 131 modelinin özellikleri. Hep 131'de bütünleşen avantajlar...

Murat 131

TOFAŞ Anabayileri ve TOFAŞ Yetkili Satıcıları 131'le ilgili her türlü başvurunuz için yetkilidir.

MAN

Kurucusu :
Yusuf Ziya
ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 9 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 23 Şubat 1977 — Fiatı 250 Kuruş

GÜVENCEMİZ SİZLERSİNİZ

AKBABA'nın tiryaki okurlarının bir süredir kendilerine sordukları soru şuydu: «Akbaba'ya neler oluyor?»

Gerçekten birçok şeyler oluyordu Akbaba'ya. Ellibeş yaşındaki bu yayın organı, günümüz Türk mizahının hemen bütün değerlerini yetiştirmiş olan bu okul, türlü sorunlarla karşı karşıyaydı.

Sorunlarımızın tümü çözümlenmedi. Ama hiç değilse bir olumlu gelişmeyi, bir iyi haberi size iletebilmenin sevinci içindeyiz.

Birçok okurumuzun bildiği gibi, Akbaba'nın Anadolu dağıtımı, geçtiğimiz ayın üç haftasında gecikmeli olarak yapılabilmişti. Kimi yerlerde Akbaba'yı bulabilmek büsbütün olanaksızlaşmıştı. Derginizin İstanbul ve Ankara dağıtımını yapan şirket de, koşullarını ağırlaştırdıkça ağırlaştırıyordu.

Bugün, dağıtım sorunumuzu çözümlemiş bulunuyoruz. Artık en geç perşembe sabahları, yurdun neresinde olursanız olun, Akbaba'yı gazetecinizde bulabileceksiniz. Güçlüklerimizin yoğunlaştığı bir sırada tüm Türkiye dağıtımımızı üzerine alan Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.'nin gösterdiği ilgi, basınımızda her zaman görmeyi istediğimiz bir sıcak yakınlık örneğidir.

Akbaba'nın dağıtım sorununun ötesinde de sorunları var kuşkusuz. Öyle ki, Akbaba bir ticaret kuruluşu olarak düşünülebilseydi, bu koşullar altında çıkmayı sürdürmesi mantık ölçülerinin dışına taşardı.

Ama Akbaba bizim için bir parasal kazanç kapısı değildir. Akbaba'yı kişisel bir varlık saymak gelmiyor elimizden. Ellibeş yıllık geçmişi ve hizmetleriyle ulusal bir değer olagelen Akbaba'yı yaşatmayı her şeyden önce onurlu bir görev sayıyoruz.

Bir mizah okulu olma ve kitap yayınlama işlevlerimizi maddesel olanaksızlıklar yüzünden gerektiği gibi yerine getirememek üzüyor bizi. Yayın organlarının birleşip güçlü kümeler oluşturdukları bir zamanda, tek başına bir dergi olmamız yolumuza engeller çıkarıyor.

Bir mizah dergisi olmanın kendisine özgü zorlukları var. Mizah, «düzen»i eleştiren bir sanattır. «Düzen» genellikle mizahı kendine bir tehdit olarak görür. Yakın geçmişte bile Akbaba'nın reklâmlarının kesildiği, kâğıt ve dağıtım yoluyla baskılara uğratıldığı görülmüştür. Akbaba, inandığı sanatın kolay yönüne sapma çabasına girmemiştir hiç. Kimliğini değiştirmemiş, düşündürerek güldüren ciddi bir mizah dergisi olmakta direnmiştir. Bağımsızlığını korumuş, hiçbir siyasal kuruluşun himayesine sığınmamıştır.

Bir günlük gazete değil de haftalık dergi olmanın da zorlukları var. Akbaba günlük gazeteler gibi indirimli fiyat üzerinden alamaz kâğıdı. Hem her gün değil, yedi günde bir yayınlanır. Günlük gazetelerin aldığı resmi ilânları düşünde bile göremez. Önceleri Akbaba ile günlük gazeteler arasındaki fiyat farkı bu dezavantajları hafifletmeye yetiyordu. Ama artık fiyat farkı çok azalmıştır. Günlük gazeteler yüzelli kuruş, Akbaba ikiyüzelli kuruştur. (Hayır, zam yapmayı düşünmüyoruz. Sırf bilmenizi istedik bunları.)

Parasal güç gerektiren sorunlarımız var. Daha modern bir baskı tekniği kullanmamız, reklâm yapabilmemiz, daha zengin bir kadroyu bir çatı altında toplamamız gerekir.

Yine de tüm bu sorunları bir kısır döngü olarak görmüyoruz artık.

Çemberi bir noktasından kırmış, hiç değilse derginizin elinize düzenli olarak geçmesini sağlamış bulunuyoruz. Ayrıca bu güç koşullar altında bile gösterdiği güvenle bizi ayakta tutan siz değerli okurlarımızın ilgisi en büyük desteğimiz.

Bundan sonra daha «dolu» bir dergi olacak Akbaba. Kendisiyle yarışmaya yeniden başlayacak. Yeni bir umutla ileri atılarak güldürme ve düşündürme görevini sürdürecek.

Arkasında sizlerin bulunduğunuzu bilerek.

AKBABA

DİMDİK AYAKTAYIZ

— Güven Partisi Demirel'e muhtıra verdi. —

SÖVÜLECEK adam

muzaffer izgü

NASIL yolculukta trenlerde insanlar hemen arkadaş oluverirler, kırk yıllık dost gibi, nasıl insanlar hastane kapılarında ondan bundan konuşurlarken dost oluverirler iki dakikanın içinde, işte bu dairenin koridorlarında da insanlar çabucak dost oluveriyorlardı. Genellikle dertler aynı olunca, insanlar dertlerini birbirlerine anlatırken içli dışlı oluveriyorlar. Ki bu insanların pek çoğu Anadolu'nun birçok kentlerinden işlerini görebilmek için koşmuş bu daireye gelmişlerdi. Herkes dertli, kimi kocası için gelmiş, kimi çocuğu için gelmiş, kimi de kendi için gelmiş. Koridorlar nasıl, ana baba günü, öbek öbek yığılmış insanlar, anlatıp duruyorlar, haksızlıkları, yasalsızlıkları, başlarına gelenleri... Ama dinleyen kim? Dinleyen yok ki...

«Dedim dedim amma anlatamadim, şimdi başım kalabalık, iki saat sonra gel, dedi.»

«Adalet bu işin neresinde yahu?»

«Dört gündür bu koridorlardayım kardeşim, bittim öldüm, amma kimseye derdimizi anlatamadık.»

«Para da suyunu çekti namussuzum, bakalım bugün de otelci idare ederse...»

Eh, ben de bunların arasındayım, ben de haksızlığa uğramışım. Ben de konuşuyorum ileri geri, ülkede haktan, hukuktan, yasalardan, şundan bundan, ağzıma gelenleri söylüyorum. İnsan öbeği, toplanmışlar başıma, başlarını sallıyorlar ben ne dersem. İçin yanık, haksızlık yüreğini burgu burgu oymuş, üstelik işin görülmüyor, konuşmazsın da ne yaparsın?

Bir el boynumdan yapışıverdi. Yanında biri daha var. Boynumdan tutan:

— Gel bakalım bizimle, dedi.

— Niye gelecek mişim?

— Gel diyoruz sana.

Olabilir, sivil polisler falandır ama, ben fena birşey söylemedim ki, uğradığım haksızlığı anlatıyorum başıma birikmiş olanlara.

— Kardeşim ne yaptım ben?

Caketimden tutan:

— Bak gelmezsen daha fena olur, dedi.

Öteki ekledi:

— Bir yere gitmeyeceğiz, nah şuracığa, kahve ocağına gideceğiz.

Eh gidelim bakalım... Adam yakamı bıraktı. Şöyle bir döndüm ardıma baktım, öbekten biri bile benimle gelmiyor. Hakları da var, herkes kendi derdine düşmüş, ama öyle olması mı gerekli?

Kahve ocağının yanındaki aralığa vardık. Adamlar beni karanlık yere çektiler, yakamdan tutan:

— Sen bu dairenin müdürüne sövdün, dedi.

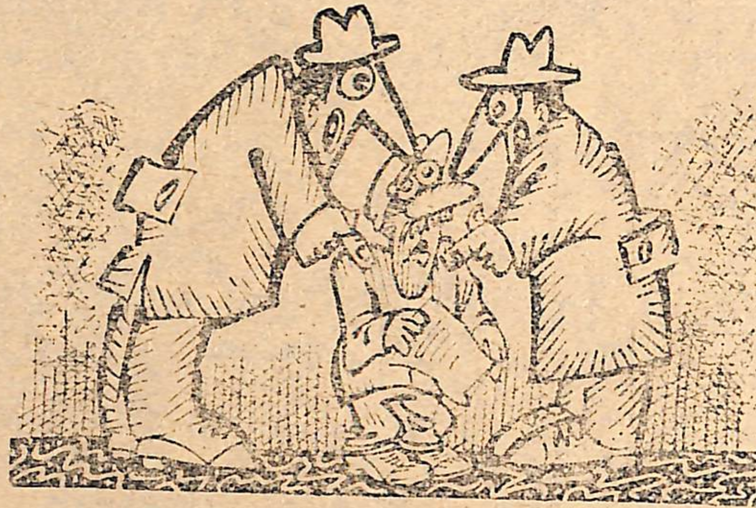
Gözucuyla da az önce durduğum yere baktım. Öbekten bir kimse yok. Dertli insanlar, kimbilir hangi öbeğe katıldılar şu anda veya hangi yeni öbeği oluşturdular.

Yakamdan tutan:

— Biz zaptını tuttuk bile, dedi. Şimdi müdür beye haber vereceğiz, ondan sonra başına gelecekleri düşün.

Öyle pis bir durumdaydım ki, uğradığımız haksızlığı giderelim diye Anadolu'nun o ilçesinden dünyanın yolunu tepip gelmişim buraya; haksızlığı gidermek için yollar arayalım derken, şimdi de dairenin müdürüne sövmekten hapse gireceğiz...

— Kardeşim, dedim, ben büyük bir haksızlığa uğradım, bunun için geldim buraya, haksızlığı yapan da işte bu daire, bu başındaki müdür.

— Hoppala, demişim.

Öyleki karıştı söze:

— İnkâr etme kardeşim işte sövdün, biz ikimiz tanığız.

— Yahu nerede sövdüm be kardeşim, işte orada insanlar duruyorlar, sorun bakalım ben sövmüş müyüm?

— Tamam kardeşim, haklısın, haksızlığa uğramış olabilirsin, çünkü bu dairenin müdürünün işi gücü insanları haksızlığa uğratmak, adam bunun için bu dairenin koltuğunda oturmakta. Sana hak vermiyor değiliz, tastamam sövülecek adam, ağzına diline sağlık, ama bir yerde de yasalara göre bu dairenin müdürüne sövemezsin.

— Yahu kardeşim, yeminden falan anlarsanız yemin bile edeyim, ben müdüre sövmedim.

Öteki konuştu:

— Sövdün... Hem ana avrat sövdün, ben bu dairenin müdürünün anasını avradını dedin...

— Kardeşim, ben uğradığım haksızlığı anlatıyordum başıma birikmiş olanlara.

Caketimden tutan:

— Gördüğün tüm şu kalabalık sövüyor müdüre aslında, ama hiçbiri de senin gibi açıkça sövmüyor. Sen açıkça sövdüğün için zabıt tuttuk... dedi.

O sırada kahveci boşlarla dönüyordu, baktı, ne oluyor, der gibicesine. Ötekiler bu bakışı yanıtladılar:

— Arkadaş dairenin müdürüne sövdü de...

Kahveci:

— Bunca insanı, Anadolu'nun orasından burasından buraya koşturan insana elbette ağız dolusu sövülür ama, arkadaş uluorta sövdüyse??.

Bağırdım:

— Yok be kardeşim yok, uluorta falan sövdüğüm yok.

Kahveci omuzlarını silkerek çekti gitti... Dertlilerden bir öbek yaklaştı yanımıza... Adam bir yandan yakamı tuttuğu için ilgilerini çekti, başımızda durdular. Onlardan bir yardım ummak için:

— Yahu arkadaşlar dedim, bu iki arkadaş, benim bu dairenin müdürüne sövdüğümü savlıyorlar, ama inan olsun ki...

Uzun boylu biri:

— Canım sövmüşsen sövmüşsün, bunda ne var? dedi. Ben bu daireye dokuz gündür gelip gidiyorum, her geliş gidişimde de müdürün anasına avradına ver ediyorum... Bunda birşey yok ki, tastamam sövülecek adam.

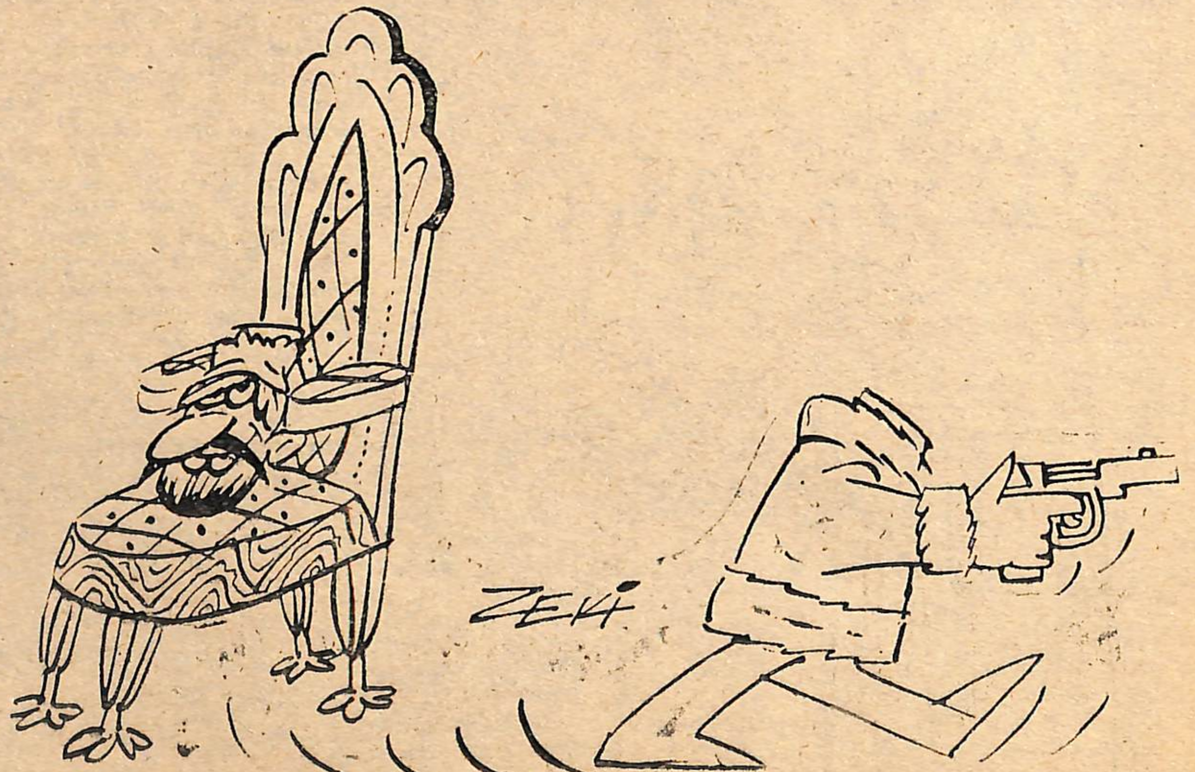
Yakamı tutan:

— Ama, dedi bu arkadaş açıktan açığa sövdü...

O zaman:

— Haa, dedi uzun boylu adam, öyleyse cezasını çeksin. Gerçi bu

— Faili meçhul cinayetler artıyor —

Kelle Koltukta!...

müdüre sövmeyip de insan kime sövecek, ama uluorta da olmaz. Ben kendi hesabıma, ikidebir tuvalete gidiyorum, orada ver ediyorum müdüre... Amma öyle açıktan olunca şin rengi değişiyor.

Öbekteki başka biri:

— Biz, dedi toptan sövüyoruz. Akşam otelde toplanıyoruz sekiz on arkadaş, koro halinde bu dairenin müdürünün anasına avradına ver ediyoruz.

Uzun boylu, öbekten ayrılırken:

— Aklıma gelmişken bir tuvalete uğrayıp şu müdürün anasını avradını bir güzel kalaylayayım, dedi ve gitti. Ötekiler de gittiler. Biz yine kaldık o iki kişiyle birlikte.

— E nolacak şimdi? dedim.

İkisi birden:

— Dairenin kapısındaki polise gideceğiz, dediler.

— Yahu kardeşim yapmayın, yemin ederim ben sövmedim. Derdimi anlattım yahu...

Koluma iki yandan girdiler, dairenin çıkış kapısına doğru gidiyoruz. Biliyorum, kapıdan polis var, oraya gittik mi?... Ama ben sövmedim ki.

Kapının birinden yaşlıca bir memur çıktı, koltuğunda dosyalar. Benim öyle iki adamın kollarının arasında gittiğimi görünce ilgilendi. Solumdaki:

— Hiç, dedi, arkadaş bu dairenin müdürüne sövdü de...

— Vah vah, dedi adam bana, açıktan mı sövdü?

— Yok be âbi, dedim.

Yaşlı memur gözlüğünü düzeltmeğe çalışırken:

— Yavrum evlâdım, ben bu dairede yirmi sekiz yıldır çalışırım, böyle sövülecek müdür görmedim, ne denli sövsen bu adama az ama, öyle açıktan sövünce, yaaa... dedi.

Koridoru geçtik, kapıya yaklaşıyoruz, sağımdaki:

— Bak, dedi, bu müdür gerçekten tam sövülecek müdür, biz bile günde en azından sekiz on kez sövüyoruz. İstersen sana bir iyilik yapalım, tosla bize üç yüz lira, seni polise götürmekten vazgeçelim. Çok para değil, üç yüz liraya şu koskoca koltukta oturan müdüre sövüyorsun...

Üç yüz lira ha, cebimde yüz elli lira bile yok. Üstelik bunun da yetmiş lirası otobüs parası.

Bağırdım:

— Götürün ulan, dedim, götürün bakalım nolacaksa olsun, zaten haksızlığa uğradığımız denli uğramışız...

Adamlar koluma daha sıkı yapışıp, polisin yanına götürdüler. Polis, üçümüzü kapının yanındaki odaya aldı:

— Anlatın, dedi.

Uzun boylusu:

— Dairenin müdürüne sövdü bu arkadaş, dedi.

— Yalan! diye bağırdım.

Polis:

— Yalan olamaz, sövmüşsündür dedi.

Yine bağırdım:

— Hayır sövmedim!

Polis bağırdı:

— Sövmüşsündür...

— Yalan!...

Polis bağırdı:

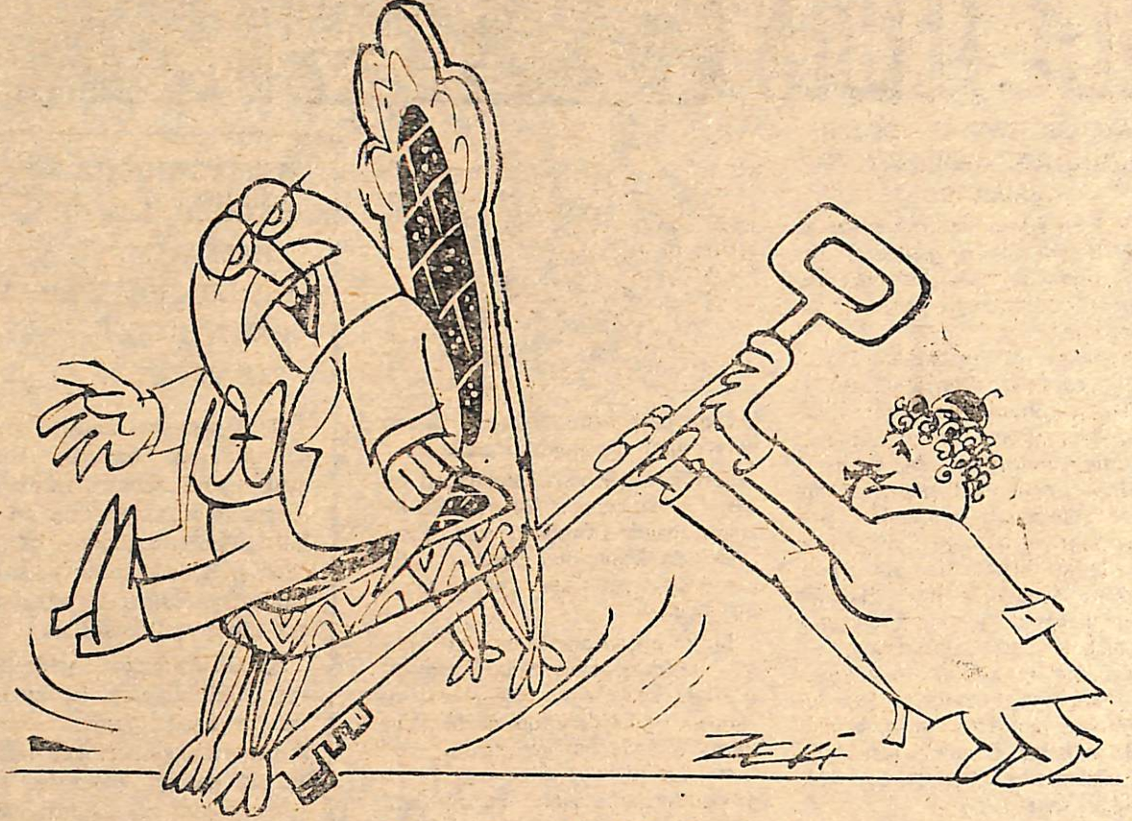
— Biz bilmez miyiz ulan, kime sövülür kime sövülmez, sövmüşsün dür...

Okkanın altındaydık belli, işte o zaman kendimi yitirmişim,, avazımın çıktığı denli bağırmışım:

— Ulan ben bu dairenin müdürünün anasını, avradını, sülâlesini......

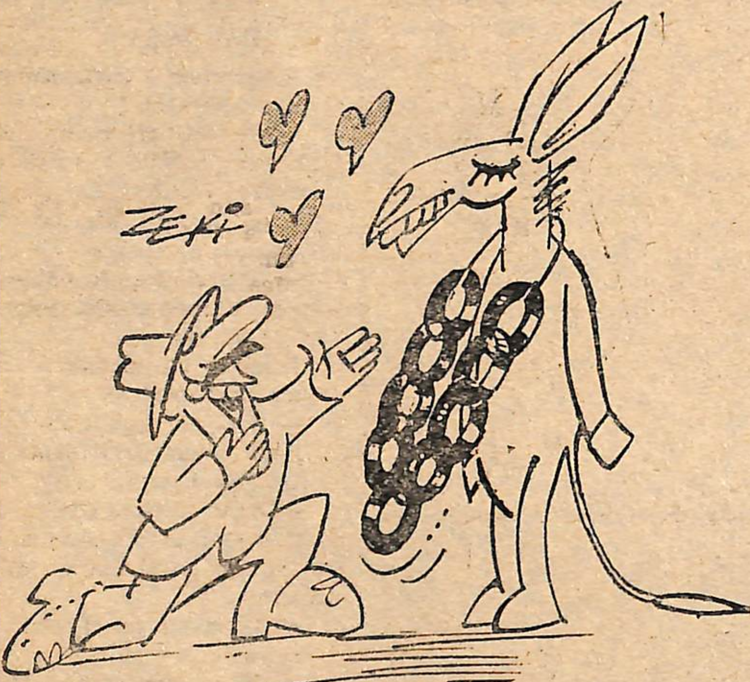
Muzaffer İZGÜ

— Erbakan, bütün isteklerini Demirel'e kabul ettirdi —

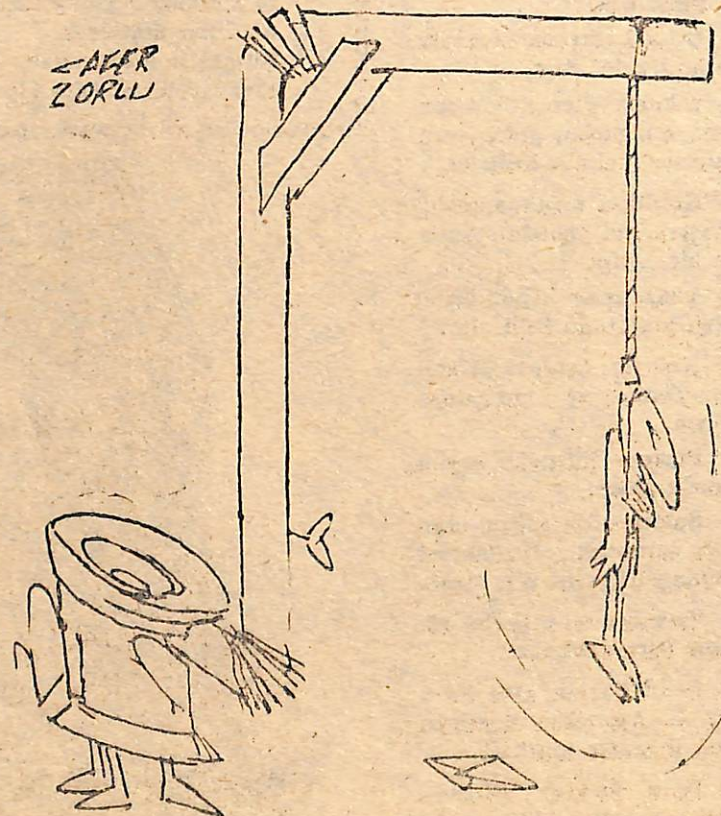

— Tamam, tamam istediğin olsun!...

— Sucuk ve salama zam yapılacak —

Zam hediyesi

Yazısız

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

CİNAYETLER, ZAMLAR ZOMLAR SORUMLULARI: «GÖRÜNMEYEN ADAMLAR»

NE siz sorun, ne biz söyleyelim Demokrasi dalgasının neresindeyiz. Bildiğimiz tek şey şudur ki Görünmeyen adamlar ülkesindeyiz.

Amerikada bir uçak şirketi ki... Verdiği rüşvetler Dünya Basın Ajanslarına bültenlerine geçer: Suistimal kurbanlarını hep o ülkenin kalburüstü politikacılardan seçer.

Dünya ayağa kalkmıştır. Çoğu yerler yolsuzluğu görülenleri çoktaaan içeriye tıkmıştır. Biz hâlâ kalburla su taşırız. İpe un seren, tahkikatı yoğunlaştırırız. İşlenen suçlar düşse de isportaya, suçlular görünmezler, çıkmazlar ortaya.

Görünmeyen bir el okullardaki Ahlâk kitabına, Felsefeye, daha bilmem neye acı biber atar, ortalığı birbirine katar. Cezayı bakanlık çeker, yüzbinlerce kitap sayfası yırtılır teker, teker..

Şu yirmibeşer binlik zamlar... Onları da parlâmenterlerimizin başına dert ettiler görünmeyen adamlar.

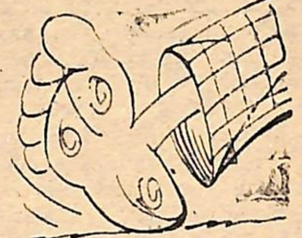

Partilerden hiçbiri kanunlaşan tasarıyı benimsemedi. Bu çorbada bizimde tuzumuz vardır, demedi. Zamlı çekler, koparılmış çiçekler gibi büktü boyun. Bakalım nasıl bitecek son oyun.

Bütün siyasî partilerimiz ve onların sayın genelbaşkanları anarşik olaylara karşı. Ama sağ — sol çatışmacıları ile dolu tüm sokaklar ve çarşı. Gençler ölüyor, kaatili yok, bombalar patlıyor, fitili yok. Ve de cinayetlerin kökenine inecek ilgili yok.

Yangını söndürmek için kalburla su taşıyoruz. Eğilinde kulaklarınıza bi kez daha fısılyalım: Görünmeyen Adamlar ülkesinde yaşıyoruz!...

ARMAĞANIMIZ NE OTOBÜS, NE DE TRAMVAY OKUYUCULARIMIZA VERİYORUZ TABANVAY

Uçak versek, inecek meydan bulamaz, havada işiniz bitince yere konamazsınız. Armağan etsek tren katarı, illâllah dedirtir sizlere rötarı. Otobüs bozuk yollarda sallayabilir, yolcularını pasaportsuz ahrete yollayabilir.

Küçük arabaların geçmiştir çağı. Oldular okul kaçkınlarının oyuncağı. Vapur versek kaptanının gözleri bir mil ötedeki gemiyi seçemez, olay çıkartmadan Boğazları geçemez.

Kağnı dağıtsak başınız girer derde. Çoğu politikayı seçti, hamuda boyun verecek öküz nerede?.

Versek bisiklet, getirir binbir dert. Düz yolda iyi ama, hendeği zor atlar. İkide bir lâstiği patlar.

Nihayet verdik karar. Hediyemiz hem işe yarayacak, hem de keselere vermeyecek zarar.

Otuz kupon kesecek, ötesine boş vereceksiniz. Ne taksit, ne peşinat istemez akaryakıt, öküz, at. Binince tabanvaya... İster dünyayı dolaşın, isterseniz çıkın uzaya..

FOSFORLU SÖZLER

*** Müsteşarını dövmeyen bakan dizini döver.**

*** Bir deli taş attı kuyuya, kırk akıllı çıkaramadı. Çünkü asansör bozuktu.**

*** İt iti ısırmaz. Kedi kediyi tırmalamaz. Politikacıların birbirlerini yemeleri de bizi ırgalamaz.**

*** Çaldı karavana borazan. Maaşlara geldi zam.**

*** vakıtsız öten horozun başını, durmadan gıdaklayan memurun maaşını keserler.**

*** Kiralıksa evin, pençesinde yaşıyorsun demektir kocaman bir devin.**

*** Yükselecek politikacı, kırdığı potlardan belli olur.**

*** Natoya, Centoya, Karaborsa demire ve çimentoya bağlıyız.**

*** Sigaran filitreli, suyun çamurlu olsun.**

*** Solumuz da soğan, sağımızda sarımsak, Demokrasi yolunda yürüyoruz ağır arsak.**

*** Tereciye tere, ilerici görünene bere satılmaz.**

*** Geldi Carter, gitti Fort. Türk — Amerikan dostluğu olmak üzeredir mort.**

*** Deve hendek atlamaz. Tetiği çekmedikçe silâh patlamaz..**

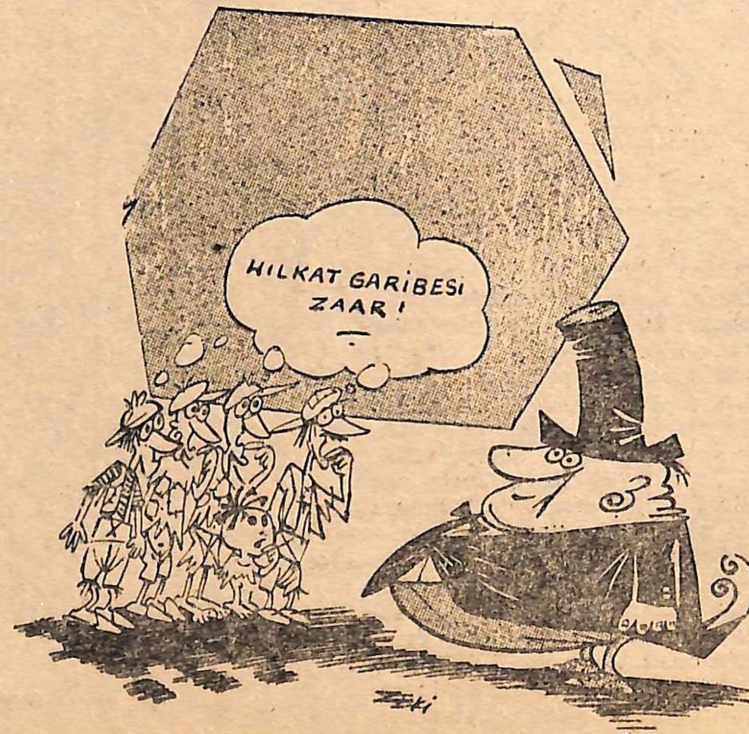
HAVA RAPORU

Geçecek hava,
Sahilde ılık.
Bikini mayolu Havva
Uzanacak havuzda,
Etrafı kalabalık.

Güvenilen dağlara,
Kar yağacak.
Terazi biraz daha,
Fırsatçılardan yana ağacak.

İç kesimlerde gök yıldızlı,
Etiketler değişecek,
Rüzgârlar esecek hızlı,
Fiyatlar biraz daha şişecek!.

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

Gazeteciler Parlamentoya sokulmayacak

— Onlarda koysunlar adaylıklarını, seçimi kazansınlar, isterlerse oradan hiç çıkmayıp, geceleri de yatsınlar.

Saldırılar kınandı

— Ellere kına sürmekle olaylar bitmez. Böyle gelmiş, böyle bitmez.

İzmir'de bir mahalle kaymaya başladı

— Sola mı, sağa mı?

Polis okullardaki felsefe kitaplarını topluyor

— Aman dikkat edelim. Alevilik — Sünnilik kavgası okullardan karakollara atlamasın.

«Kit» ikramiyeleri geri alınacak

— Bu ne iştir yarap, Millî piyangoda verdiği ikramiyeleri geri isterse, o zaman halimiz harap.

Bu enflâsyonun sonu ne olacak?

— Bir ülkede durdurulamazsa enflasyon, arkadan görünür iflasiyon!.

Bomba olayları çoğaldı

— Esmer mi? sarışın mı?

Pirinç yirmi liraya yükseldi

— Bize ne? Onu yerli Maocularımız düşünsün!

Ankara'da hava kirlenmesi arttı

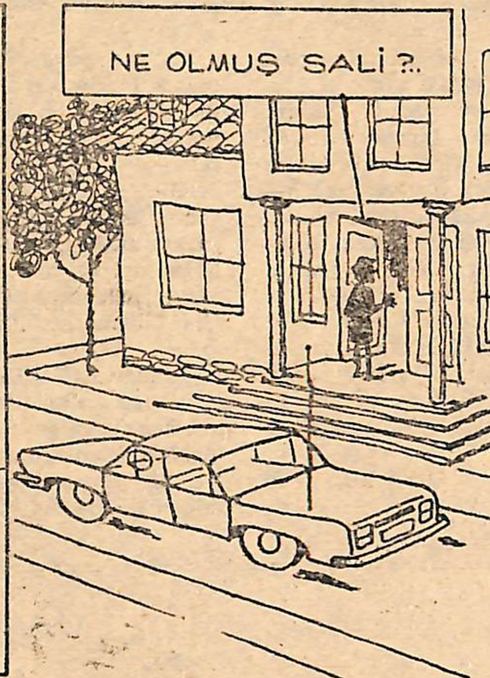
— Politika detarjanı ile yıkasınlar. Beyazı daha beyaz, karayı kapkara yapar.

Burhan ESEN

mac millan ve karısı

YAZAN ÇİZEN: NİYAZİ YOLTAŞ

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

Bebek beklemek

TANIMADIĞI biri yolunu kesti Yozyürek'in. Tanıdığı biri Yozyürek'in yolunu kesemezdi zaten. Çünkü adamımız o tanıdığı birini iki sokak öteden görüp yolunu değiştirmiş olurdu.

«Ne olursunuz bana yardım edin. Karım doğum yapmak üzere.»

«Bu konuda benim size nasıl bir yardımım dokunabilir?» diye sordu şaşıran Yozyürek. «Siz gerekenin çoğunu kendi başınıza yapmışsınız. Hem de aylar önce.»

«Öylesi değil,» diye hıçkırdı adamcağız. «Siz iyi bir insana benziyorsunuz. Gelin, doğumevine gidip bebeğimi birlikte bekleyelim. Tek başıma dayanamayacağım.»

Omuzlarını silkti Yozyürek. Yaşamı güzel kılan bu gibi şeyler değil miydi? Yeni deneyimler, tadılmadık heyecanlar... Daha önceden hiç bebek beklememişti.

«İyi ya. Gidelim.»

Yolda bir yiyecek pazarında durup erzak aldı adam.

«Ne oluyoruz?» diye sormadan edemedi Yozyürek. «Bebek mi bekleyeceğiz, savaşın bitmesini mi?»

«Savaş mı? Ne savaşı? Savaş falan yok ki!»

«Seni böyle görenler, olduğuna inanabilir. Karının bir kaplan yavrusu doğuracağını mı sanıyorsun? Bu yiyecekler yüz kişiyi doyurur.»

«Ne kadar bekleyeceğimiz belli değil» dedi adam. «Her şeye hazırlıklı olmak gerek.»

«İyi ama, karın doğumevindeymiş.»

«Orada. Yeni de yatmadı. Doğrusunu istersen, karımla aynı gün doğumevine yatan öteki kadınların çocukları okula başlayacak neredeyse.»

«Abartıyorsun,» dedi Yozyürek.

«Bir parça,» diye itiraf etti adam. «Ama gerçekten günlerdir bekliyorum. Daha ne kadar bekleyeceğimi de bilmiyorum.»

Doğumevinin kapısından girerken aklına bir şey takıldı Yozyürek'in.

«Karının gerçekten gebe olduğuna emin misin?» Gaz falan olmasın? Ne bileyim, sancılar başladıktan sonra bunca uzun zaman almaz bu iş.»

«Normal kadınlar için doğru bu dediğin.»

«Senin karın anarmol mi?»

«Kimi bakımlardan evet. Bu kadının en büyük zevki beni bekletmektir. Bekleterek bana işkence etmek ve kanımın damarlarımdan çekildiğini görmek. Benimle evlenip evlenmeyeceğine dört yılda karar verdi tam.»

Bekleme salonunda, yiyecekleri bir koltuğun üstüne yığdı adam. Ağzının sağ yanındaki sigarayı yeniledi, sol yanındakinden de derin bir soluk aldı.

«İkibuçuk yıl nişanlı kaldık. Nikâhtan sonra dört ay elini bile tutamadım. Gebeliği onbir ay sürdü. Daha da sürecek belli ki.»

«Böyle bir kadınla yaşamak kolay değil,» dedi Yozyürek. Kesekâğıdından bir armut alıp dişledi. «Nasıl katlanabiliyorsun?»

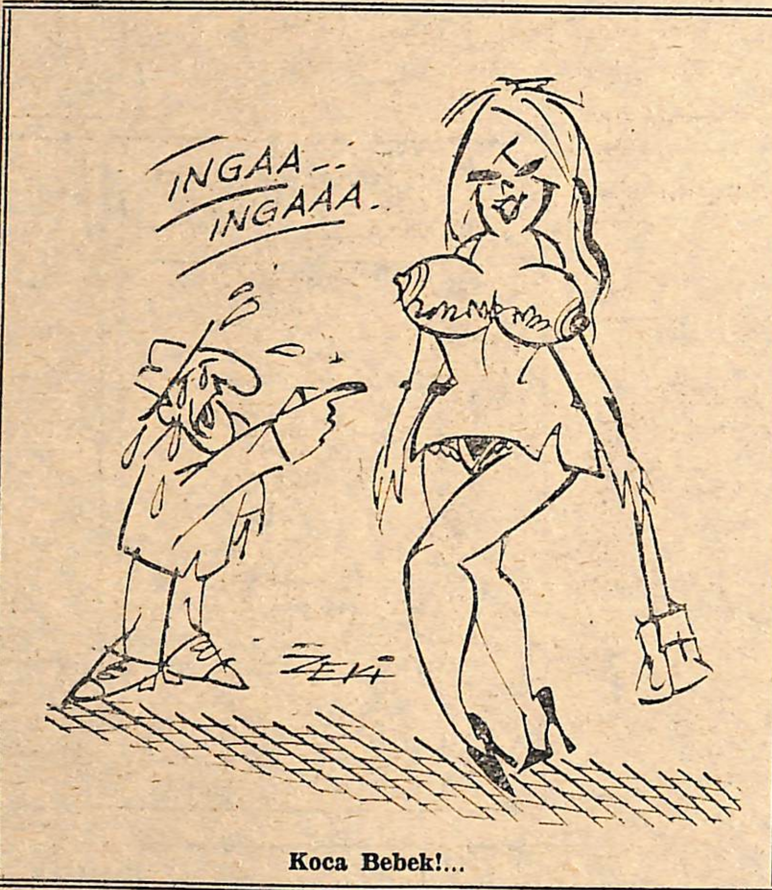
«Onu seviyorum,» dedi adam. «Yoksa bir gün bile duramazdım. Sevgi beni Ferhat gibi sabırlı kılıyor. Tek korkum, günün birinde neyi beklediğimi unutuvermek.»

«Bir şeyler ye,» dedi Yozyürek. «İyi gelir.»

Bu akıl yürütmeyi biraz karmaşık buldu adam. Düşünürken bir sigara daha yaktı. Onu görmekte güçlük çekiyordu Yozyürek.

«Dinle,» dedi, eliyle yoğun dumanı dağıtmaya çalışarak. «Sigarayı azaltmalısın biraz. Yoksa doğumevinin yangın alarmı çalmaya başlayacak. Hiç değilse birini bitirmeden ikincisini yakma.»

«Elimde değil. Deli olacağım. Neden bu kadın hep bekletir beni? Eve altıda gelirim, akşam yemeklerini onbirden önce yemeyiz. Bir pastanede buluşacak olsak, o gelene dek tüm garsonların adlarını, yaşlarını, işlerini sevip sevmediklerini, siyasal inanlarını ve beni deli sanıp sanmadıklarını öğrenirim.»

Koca Bebek!...

«Sigaram bitsin de.»

«Sigaralarım bitsin demek istiyorsun herhalde. Hep böyle çifter çifter mi içersin?»

«Hayır. Sadece bir şey beklerken.» Aklına gelmiş gibi bir sigara daha yakıp ağzının ortasına yerleştirdi. «Bebek beklerken iki tane de yetmiyor. Bu bizim ilk çocuğumuz, biliyor musun?»

«Bilmiyordum. Böyle sigara içmeyi sürdürürsen, bir ikincisi olmayacak.»

«Neden? Sigara kısırlık mı yapıyormuş?»

«Bu konuda özel bir araştırma yapmadım. Ama ölülerin çocuk sahibi olamadıklarını biliyorum. Dolayısıyla, sigaranın öldürdüğü söylenebilirse, kısırlık yaptığı da söylenebilir.»

Yozyürek bir armut daha yedi. Ekmeğin köşesini koparıp içine peynir doldurdu.

«Böyle durmaksızın yemen için değil, bana yardımcı olman için getirdim seni buraya. Tıkınmayı bırakıp beni avutsana biraz.»

«Çok sinirlisin. Topla kendini. Çocukluğu bırak.»

«Beklemek öldürüyor beni,» diye yakındı adam. «Böyle elimden hiçbir şey gelmeden oturup beklemek.»

«Gidip doğumu kendin yapmak mı istiyorsun?»

«O zaman daha az acı çekerdim, inan. Neden korkuyorum, biliyor musun? Çocuğum doğup ebe kıçına tokatı vurduğunda viyaklamasını duymak için birkaç gün beklemek gerekeceğinden. Ya çocuk anasına çekerse?»

«Sen de her şeyden yakınıyorsun. Çocuk sana çekerse daha mı iyi olacak?»

«Üstüme üstüme gelme,» dedi baba adayı. «Çektiğim yetiyor.» İki eliyle kendi saçlarını kavradı. «Ah, bana ejderler yollayın boğuşayım! Kırk şeytanla savaşayım! Ama beni böyle elim - kolum bağlı beklemek zorunda bırakmayın.»

«Bir şey geldi aklıma,» dedi Yozyürek. Ben senin yerine geçip bebek bekliyormuş gibi sızıldanayım, sen de beni avutmaya çalış. Ne dersin?»

«Deneyelim derim.»

Yakınma sazını Yozyürek aldı. «Artık dayanamayacağım. Doğsun artık şu velet. Bitsin bu bekleyiş. Batsın bu dünya. Sigara ver. Bir tane daha ver. Durma öyle kazık gibi. Neden beni avutmuyorsun?»

«Yapmacık oluyor,» dedi adam. «İnandırıcı rol yapamıyorsun.»

«Ben Richard Burton muyum ulan?» diye patladı Yozyürek. «Elimden gelen bu işte. Şimdi burnunun üstüne...»

«Bekleme odasında kavga etmek yasaktır,» dedi içeri giren Başhemşire. «Kavga etmek istiyorsanız kavga odasına gidin.»

«Dünya toptan aklını kaçırmış!» dedi Yozyürek. «Düş mü görüyorum, nedir... İçkisiz çekilmez bu bekleyiş.»

«Bekleme odasında içki içmek yasaktır,» dedi Başhemşire. «İçki içmek istiyorsanız meyhaneye gidin.»

Bu sözleri duymadı bile Yozyürek. Çünkü Başhemşirenin arkasından odaya giren genç hemşireyi görmüştü. Bakışları beyaz gömleğin aldığı ilginç biçimlere çivilenmiş, mırıldandı:

«Artık bebeğini tek başına beklersin arkadaş. Çünkü benim bebeğim geldi.» İçgüdüsel bir atılımda bulundu öne doğru. «Gel bebeğim, gel kollarıma.»

«Bekleme odasında bebek sevmek yasaktır,» dedi Başhemşire.

Haftaya: Bebek sevmek istiyorsak nereye gidelim?

Sulhi DÖLEK

Analar Babalar ve Çocuklar

Baba oğluna yaşama bilgisi veriyordu.

— Bak evlât, sıkıntılı zamanlarında kendini ya şarabın eskisiyle ya da kadının tazesiyle avutacaksın. Eğer ikisini birden bulursan, nefis birşey olur tabi!.

— Peki baba ya ikisini de bulamazsam ne yapacağım?

— İşte oğlum o zaman evleneceksin!

* * *

Küçük kız annesine sordu:

— Anneciğim ben nasıl dünyaya geldim?

— Seni irice bir lahananın göbeğinden aldık yavrum.

— Eğer şaka yapmıyorsan, çok cahil kalmışsın anneciğim!.

* * *

Polis, köşebaşında durmuş, içini çeke çeke ağlayan çocuğu, kucağına alıp, sevdikten sonra sordu:

— Niçin ağlıyorsun?

— Evimizi bir türlü bulamıyorum.

— Bunda ağlayacak ne var! Ben şimdi bulurum. Tarif et bakayım.

— Bilmiyorum ki... O eve biz dün taşındık.

— Hiç önemli değil. Baba-

nın adını ve çalıştığı yeri söyle!

— Onu da bilmiyorum.

— Nasıl olur?

— Olur tabi. Annem o adamla daha bu sabah evlendi.

* * *

Anne kızına öğüt veriyordu:

— Erkeklerden daima sakınacaksın yavrucuğum. Onlar bizler için canavar gibidirler. Bizleri kaparlar ve...

— N'aparlar anneciğim?

— ... ve anne yaparlar yavrucuğum!

* * *

Baba eve sevinçle girdi. Büyükannesi ile oturmuş yemeğini yiyen 8-9 yaşlarındaki oğluna:

— Biraz önce leylekler sana bir erkek kardeş getirdiler.

Oğlan önce şaşırdı, sonra kaşları çatılıverdi.

— Ayıp baba! Çok ayıp! Annemi bir leylekle aldattığını bari büyükannemin önünde söyleme!

* * *

Kız gelinliği içinde gerçekten çok güzeldi. Annesi bir ara kızını odasına götürdü. Amacı kızına o gece için «bazı şeyler» anlatmaktı.

Kadın utanıp, kızararak, dilinin döndüğünce «bazı şeyleri» anlattı.

— Anladın değil mi yavrucuğum?

— Anlamaya anladım anneciğim, ama bunlar öylesine bayat numaralar ki!...

* * *

Çocuk 4-5 yaşlarındaydı. Bilirsiniz o yaşlarda pek meraklı olur yumurcaklar. Bizimki de annesine durmadan soruyordu. O sırada TV de haberleri dinlemekte olan babası dayanamadı:

— Yeter be evlâdım. Biraz sus da şu haberleri dinleyeyim.

Çocuk birden sustu. Fakat biraz sonra daha büyük bir merakla, babasının yanında oturan annesine seslendi.

— Anneciğim, babam sen yokken Hizmetçi ablayı kucağına oturtuyor da neden sen varken oturtmuyor?

* * *

Çok nazlı yetiştirdikleri oğulları askere gidecekti. İstasyonda karı, koca üzgün beklerlerken, kadın adamı durmadan «Hadi birşeyler söyle» diye zorluyordu.

— Ne söyliyeyim hanım?

— Canım, orada arkadaşları arasında gerekli olacak birşeyler işte.

— Aklıma gelmiyor.

O sırada Tren uzun uzun düdüğünü çalmış ve hareket etmişti.

Kadın biraz daha zorlayınca, adam koşup oğlunun bu? ca, adam koşup oğlunun bulunduğu vagona yetişti.

— Oğlum.

— Söyle babacığım.

— Oğlum, seni ananla ben peydahladık, leylek getirmedi, bunu iyi bil emi!...

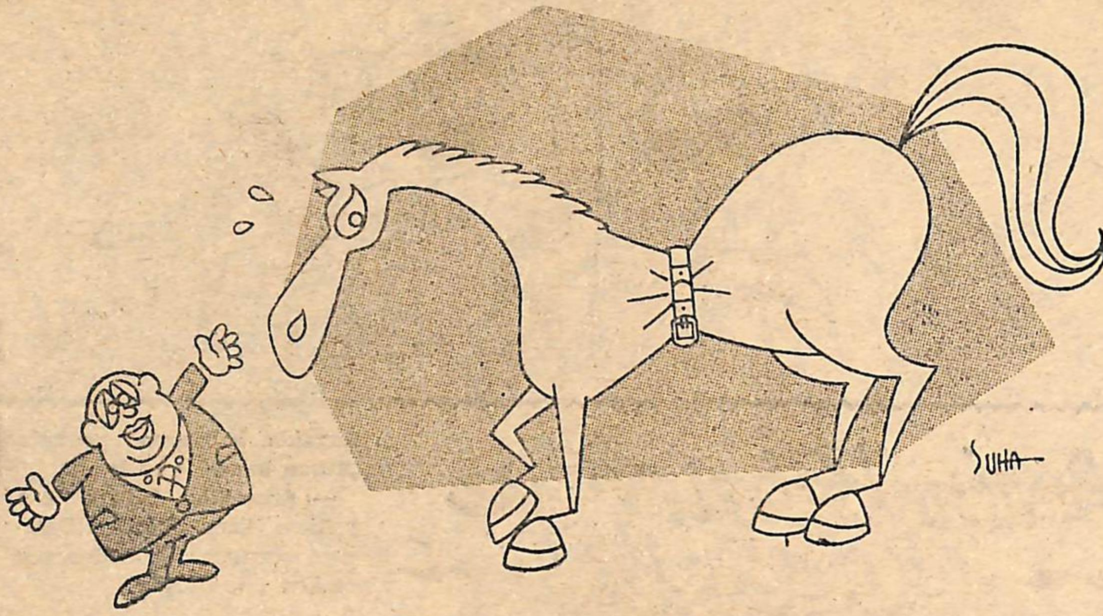
ATO

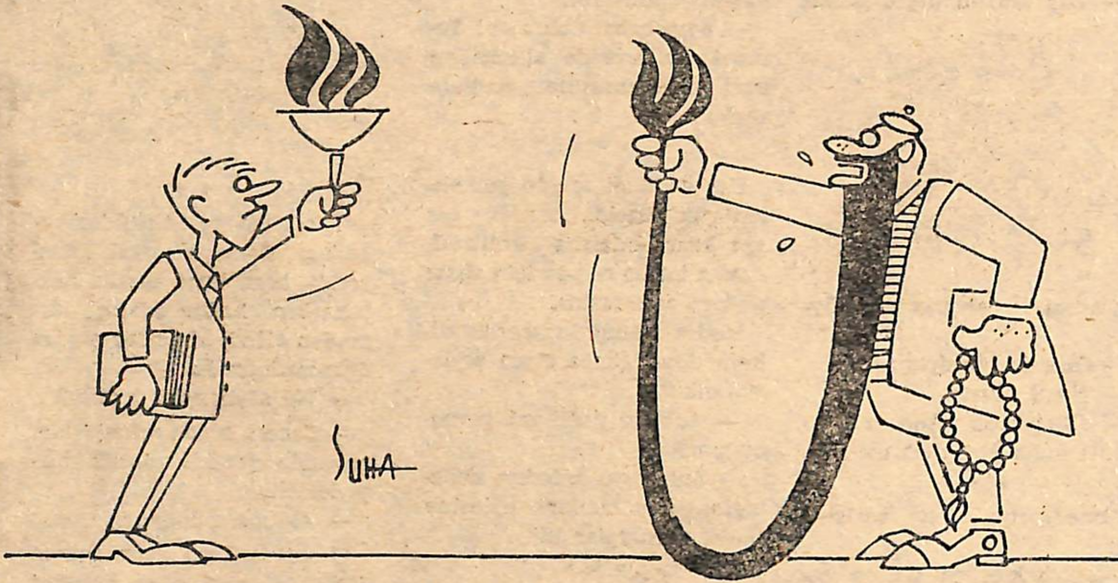

— Kahveye zam yapıldı —

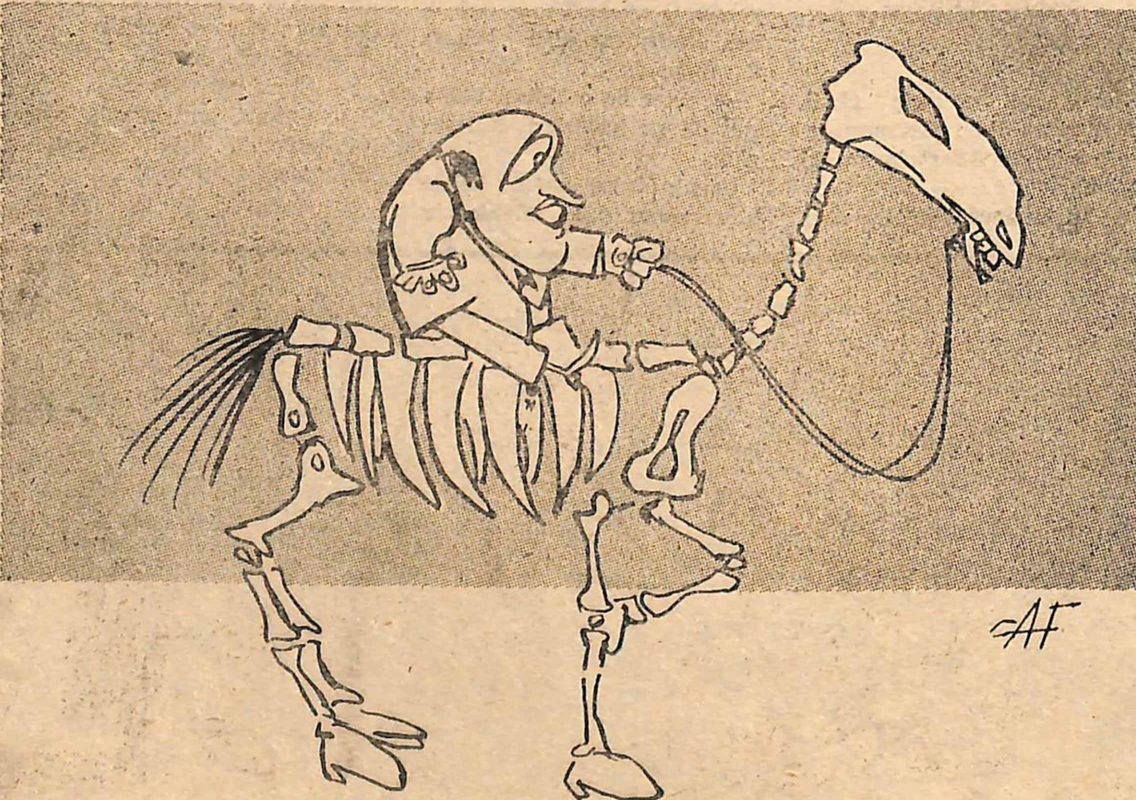

— Hangi muhalif kırat'ın kemerini sıktı!

YAZISIZ

— Piyasada açıkça at eti satılıyor —

— Eti sizin, kemiği benim!...

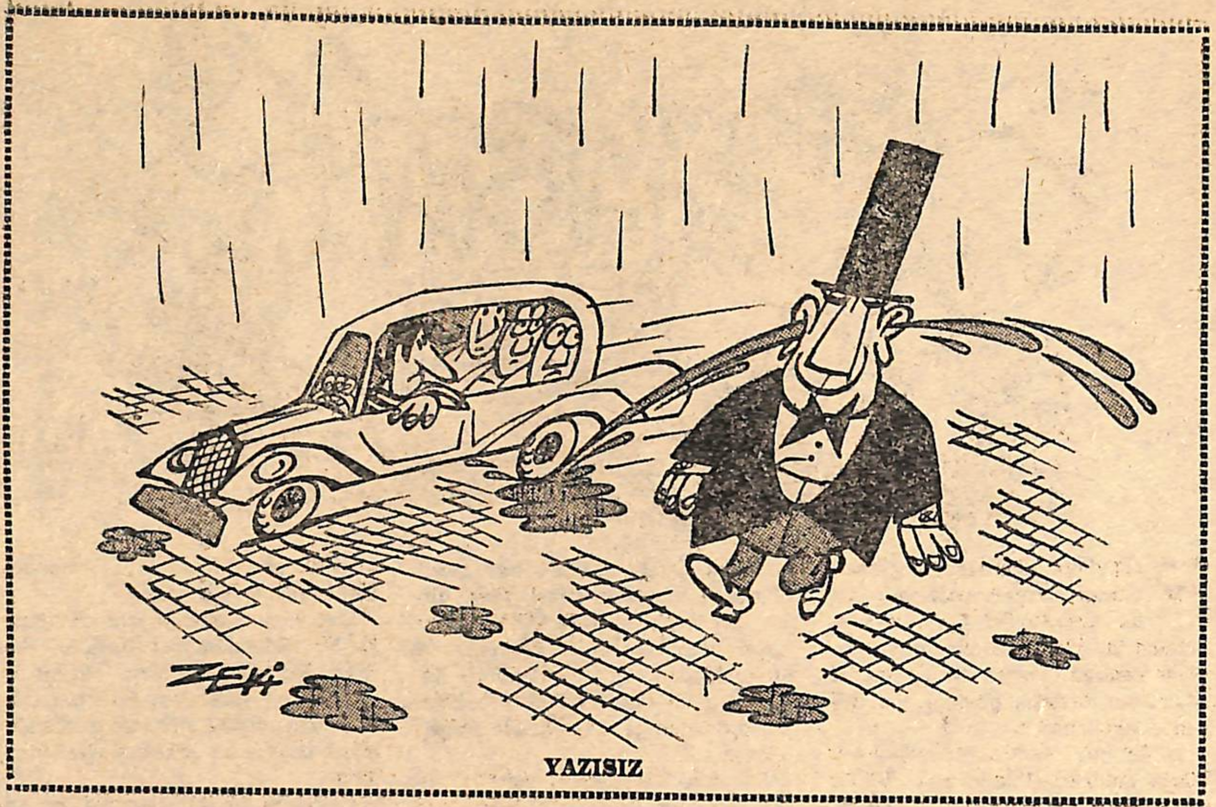

YA

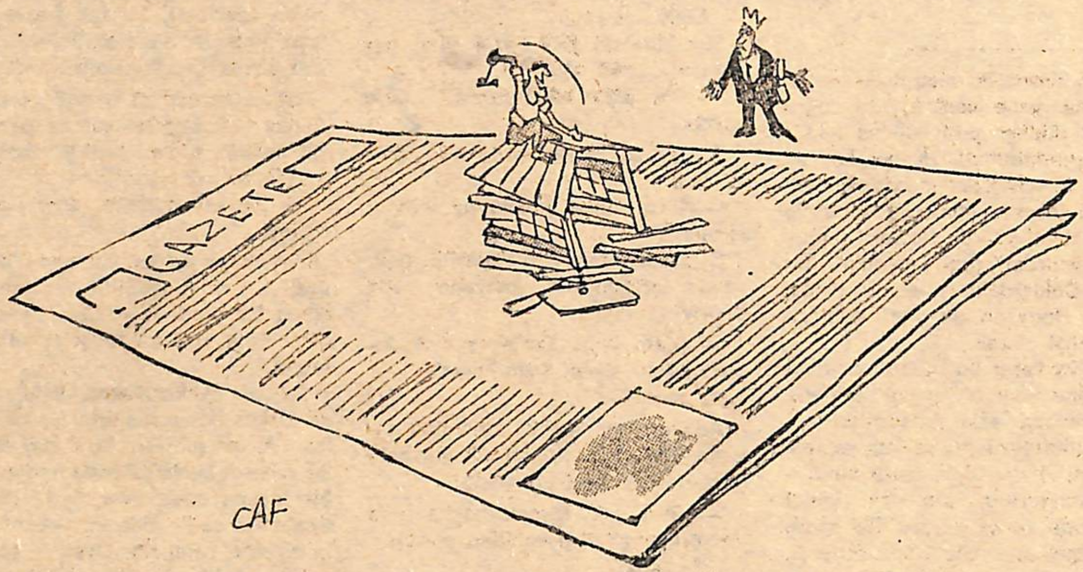

Şoför'ün

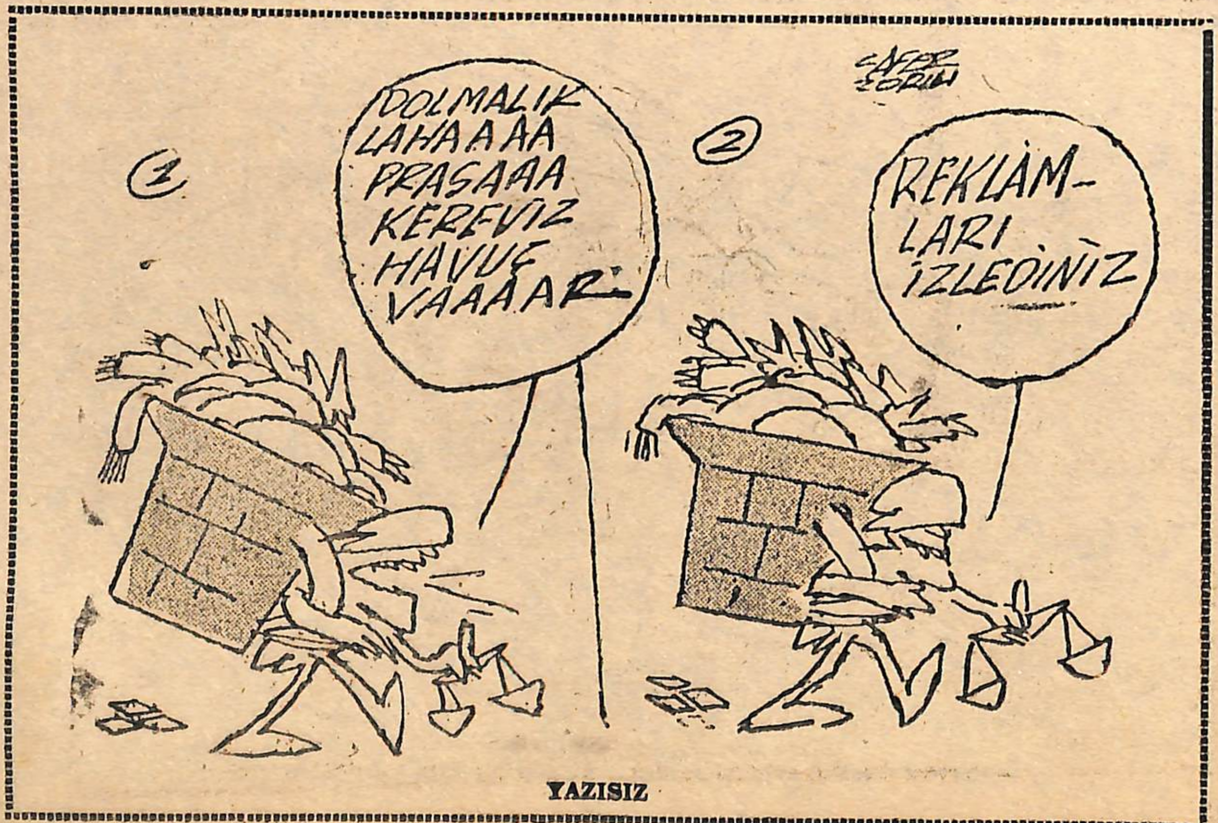
YAZISIZ

— Bizim gazete de okurlarına gecekondu verecek!...

u!...

YAZISIZ

RUDY'nin lokantasında garson olarak çalışan Alvina güzel bir kız mıydı? Daha ziyade, erkeklerin gönlünde bir ateş yakmağı başaran cinsten bir kız mıydı? Alvina'nın hayatını gölgesi gibi izliyen erkek kimdi?...

Willie mi? Varlığı farkedilmiyen, düşük omuzlu, silik yaratık Willie mi? Hiç kimsenin aklına gelmezdi bu. Hatta, Alvina'nın bile. Ama bir gece...

....

Geçit lokantası olan Rudy'nin lokantasına gece saat dokuza doğru Howard Bidley girdi. Alvina henüz işini terketmemişti. Havası her an pis bir iç yağ kokusuyla dolu olan bu kötü lokanta ambarlar semtinin çarpan kalbi gibiydi. Howard Bidley büyük şehirden yeni gelmişti bu semte. Doklardaki işindede henüz yeniydi. Rudy'nin de yeni müşterisiydi doğal olarak.

Atina'ya karşı bu geceki davranışı, sadece yeni oluşunun kanıtıydı. Zira Rudy'nin eski müşterileri alışık değillerdi Alvina'ya kur yapmağa. Hem, Alvina öyle garip bir kızdı ki, müşteriler ara sıra kendilerine onun gerçek bir kadın olup olmadığını bile soruyorlardı. Kimseye yüz vermezdi. Uzun boylu zayıftı. Yüzü zararsızdı ama ne kollarında, ne baldırlarında çimdik atacak bir lokmacık eti yoktu. Bir kaplan gibi de tersti böyle davranışlara karşı. Ama Howard Bidley nedense garson kızlara, ne çeşit olurlarsa olsunlar, güzel yada çirkin, takılmağa alışıktı. Onları kolay kızlar olarak görürdü. Alvina'yı da bu nedenden hiç ilgilememişti. Hasılı, o gece Howard Bidley'in kafasından neler geçtiği hiç bir zaman bilinemedi.

Salonun köşesindeki yuvarlak ufak masanın önündeki iskemleye çökerek yanına yaklaşan Alvina'ya:

— Merhaba, dedi.

Kız elindeki kirli bezle ufak masayı sildikten sonra:

— Ne arzu ediyorsunuz? diye sordu.

Bidley iki hamburgerle bir bira söyledi.

— Bira satma lisansımız yok efendim.

Sigaradan sararmış dişlerini meydanda bırakan bir kahkaha attı Bidley.

— Garip şey... Garip ve kötü. İçkisiz sıkılır insan. Sizin için de öyle olsa gerek.

Adamın ne demek istediğini anlamıyormuş gibi Alvina dik dik baktı gözlerine. Sert bir sesle:

— Bira yok. İçecek başka ne istiyorsunuz? diye yeniden sordu.

— Kahve.

On dakika sonra yemekle kahveyi getirdi. Yorgundu, çalışma süresi sona ermek üzreydi. Geç kalan müşterilere içerlerdi. Kahveyi fincana boşaltırken masaya biraz döktü. Kirli beziyle kuruladı. Ama birden ayrılamadı oradan.

Çok yorgun olduğu için mi? Başka bir nedenden mi? Belkide, Howard Bidley'in kalçaları üzerinde gezinen eli yüzünden. Bu temasla sarsılmış mıydı? Alvina'nın vücudu alışık değildi bir erkek elinin temasına.

Çok kısa bir duraklamaydı bu ve fiziki sarsıntıyı çabuk atlatarak oradan uzaklaştı. Mutfak kapısından içeri girerken, dönerek Bidley'e baktı. Gülerek kendisini süzüyordu.

Willie neredeydi o an? Belkide Alvina farketmeden salona girmişti. Ne geldiği, nede gittiği farkedilmezdi silikliği yüzünden.

— Bir kahve daha, diye bağırdı Bidley.

Somurtarak ikinci kahveyi de getirdi Alvina. Ama Bidley'in yeniden elinin kalçaları üzerindeki temasını hissedince, sert bir tokat aşketti suratına.

Salonda kahkahalar yükseldi. Sonra herkes hor bakışlarla kınadı Bidley'i Alvina gibi bir kıza kur yapan bu yabancı kimdi? Alvina neden ona bir tokatla cevap vermişti? Bidley ayağa kalkabilir, oda kıza tokat atabilir, yada bağırırdı. Oysa o, taşralı saf bir delikanlı gibi yediği şamarın şaşkınlığında, iskemlesinden kıpırdamamıştı bile.

Alvina koşarak mutfağına daldı. Nefes nefeseydi. Kendisini hakarete uğramış hissediyordu. Soğuk kanlılığını bulabilmek için beş dakika kıpırdamadan durdu. Kesin olarak kavradığı tek şey vardı: O an salona dönemez, müşterilerin alay dolu bakışları altında çalışamazdı. Zaten çalışma süresi bitmişti. Önlüğünü çıkararak paltosunu giydi, başına eşarbını sardı ve servis kapısından kimseye görünmeden sokağa çıktı.

Gece kapkaranlıktı. Koyu bir sis kalın bir manto gibi sarmıştı şehri. Uzaklardaki kamyonların farları, dokların fosforessant ışıkları ona ulaşamıyordu. Ama karanlık dostuydu Alvina'nın. Sıkıntısını pek güzel saklıyordu karanlık içinde. Küçük otomobiline doğru yürüdü. On adım ötedeydi arabası. Bu mahallede bir şeyden korkmazdı Alvina. Doklarda çalışan işçiler de, inşaatta çalışanlar da dürüst erkeklerdi. Hepsi onun nasıl bir kız olduğunu biliyorlardı. Ne verdikleri bahşişi geri alacak kadar alçaktılar, nede zayıf vücudundan zorla yararlanacak kadar vahşi. Bununla beraber arabasını her zaman kilitlerdi. Anahtarını almak için çantasını açtı.

Kapkaranlık gecede, bomboş sokakta yapayalnızdı. Birden, biri kolunu tuttu. Zayıf bir çığlık attı. Korkudan değil hayrettendi bu. Başını çevirdi. Az evvel salonda tokat attığı müşteri yanıbaşındaydı.

Adam yine gülüyordu. Karanlığa alışan gözlerile, yanı başına gelen adamı net bir şekilde görüyordu.

— Seni gidi küçük yosma, neden tokatladın beni?

Alvina bağırabilir, on adım ötede bulunan müşterilerin en azından onbeşini yanında bulurdu isteseydi ama buna gerek görmedi. Adamı eliyle iterek arabasının kapısını açtı, direksiyon başına oturdu, gaza basarak karanlık ve sisli geceye daldı. Alvina arkasında geçenleri görmemişti. Hareketinden sonra, bir gölgenin, düşük omuzlu bir gölgenin Howard Bidley'in sırtına sapladığı bıçağı görmemişti.

⁂

ERTESİ gece, komiser Farland, Willie'ye yaklaşarak:

— Dün gece lokantadan on adım kadar ötede bir adamın öldürüldüğünü biliyor musunuz? diye sordu.

Willie evet anlamında başını salladı.

— Howard Bidley adlı birini tanıyor musunuz?

Willie hayır anlamında başını salladı.

— Lokantanın önünde kavga filan oldu mu?

Willie yeniden hayır anlamında başını salladı.

— Adınız ne?

— Willie Pierce.

Bu konuşmayı yakında bulunan Alvina hayretle dinliyordu. İlk kez işitiyordu bu kişiliği silik adamın adının Willie Pierce olduğunu.

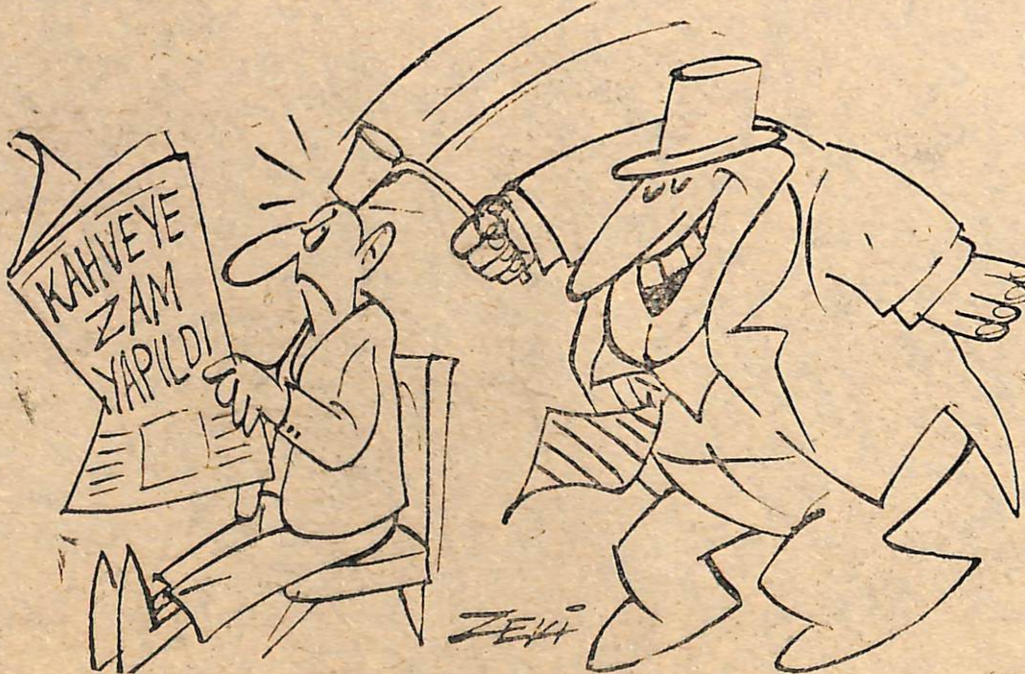
Komiser Farland bu düşük omuzlu silik adamı muhtemel katil olarak görmediğinden onunla pek fazla meşgul olmayarak salona yeni giren bir başka müşteriyi sorguya çekmiye başladı.

Willie büfeden önündeki yüksek iskemleye oturdu.

— Ne arzu ediyorsunuz? diye sordu Alvina.

— Salamlı sandviç ve süt.

Süt iyi bir içecekti. Güçlü erkeğin içeceği içki. Onun erkeğinin mi? Püf, Willie'den hiç hoşlanmazdı. Bu

— Cezvesi benden, kahvesi senden... Al, yap bir zam kahvesi de içelim!...

RUDY'nin lokantasında garson olarak çalışan Alvina güzel bir kız mıydı? Daha ziyade, erkeklerin gönlünde bir ateş yakmağı başaran cinsten bir kız mıydı? Alvina'nın hayatını gölgesi gibi izliyen erkek kimdi?...

Willie mi? Varlığı farkedilmiyen, düşük omuzlu, silik yaratık Willie mi? Hiç kimsenin aklına gelmezdi bu. Hatta, Alvina'nın bile. Ama bir gece...

....

Geçit lokantası olan Rudy'nin lokantasına gece saat dokuza doğru Howard Bidley girdi. Alvina henüz işini terketmemişti. Havası her an pis bir iç yağ kokusuyla dolu olan bu kötü lokanta ambarlar semtinin çarpan kalbi gibiydi. Howard Bidley büyük şehirden yeni gelmişti bu semte. Doklardaki işindede henüz yeniydi. Rudy'nin de yeni müşterisiydi doğal olarak.

Atina'ya karşı bu geceki davranışı, sadece yeni oluşunun kanıtıydı. Zira Rudy'nin eski müşterileri alışık değillerdi Alvina'ya kur yapmağa. Hem, Alvina öyle garip bir kızdı ki, müşteriler ara sıra kendi kendilerine onun gerçek bir kadın olup olmadığını bile soruyorlardı. Kimseye yüz vermezdi. Uzun boylu zayıftı. Yüzü zararsızdı ama ne kollarında, ne baldırlarında çimdik atacak bir lokmacık eti yoktu. Bir kaplan gibi de tersti böyle davranışlara karşı. Ama Howard Bidley nedense garson kızlara, ne çeşit olurlarsa olsunlar, güzel yada çirkin, takılmağa alışıktı. Onları kolay kızlar olarak görürdü. Alvina'yı da bu nedenden hiç ilgilememişti. Hasılı, o gece Howard Bidley'in kafasından neler geçtiği hiç bir zaman bilinemedi.

Salonun köşesindeki yuvarlak ufak masanın önündeki iskemleye çökerek yanına yaklaşan Alvina'ya:

— Merhaba, dedi.

Kız elindeki kirli bezle ufak masayı sildikten sonra:

— Ne arzu ediyorsunuz? diye sordu.

Bidley iki hamburgerle bir bira söyledi.

— Bira satma lisansımız yok efendim.

Sigaradan sararmış dişlerini meydanda bırakan bir kahkaha attı Bidley.

— Garip şey... Garip ve kötü. İçkisiz sıkılır insan. Sizin için de öyle olsa gerek.

Adamın ne demek istediğini anlamıyormuş gibi Alvina dik dik baktı gözlerine. Sert bir sesle:

— Bira yok. İçecek başka ne istiyorsunuz? diye yeniden sordu.

— Kahve.

On dakika sonra yemekle kahveyi getirdi. Yorgundu, çalışma süresi sona ermek üzreydi. Geç kalan müşterilere içerlerdi. Kahveyi fincana boşaltırken masaya biraz döktü. Kirli beziyle kuruladı. Ama birden ayrılamadı oradan.

Çok yorgun olduğu için mi? Başka bir nedenden mi? Belkide, Howard Bidley'in kalçaları üzerinde gezinen eli yüzünden. Bu temasla sarsılmış mıydı? Alvina'nın vücudu alışık değildi bir erkek elinin temasına.

Çok kısa bir duraklamaydı bu ve fizikî sarsıntıyı çabuk atlatarak oradan uzaklaştı. Mutfak kapısından içeri girerken, dönerek Bidley'e baktı. Gülerek kendisini süzüyordu.

Willie neredeydi o an? Belkide Alvina farketmeden salona girmişti. Ne geldiği, nede gittiği farkedilmezdi silikliği yüzünden.

— Bir kahve daha, diye bağırdı Bidley.

Somurtarak ikinci kahveyi de getirdi Alvina. Ama Bidley'in yeniden elinin kalçaları üzerindeki temasını hissedince, sert bir tokat aşketti suratına.

Salonda kahkahalar yükseldi. Sonra herkes hor bakışlarla kınadı Bidley'i Alvina gibi bir kıza kur yapan bu yabancı kimdi? Alvina neden ona bir tokatla cevap vermişti? Bidley ayağa kalkabilir, oda kıza tokat atabilir, yada bağırırdı. Oysa o, taşralı saf bir delikanlı gibi yediği şamarın şaşkınlığında, iskemlesinden kıpırdamamıştı bile.

Alvina koşarak mutfağına daldı. Nefes nefeseydi. Kendisini hakarete uğramış hissediyordu. Soğuk kanlılığını bulabilmek için beş dakika kıpırdamadan durdu. Kesin olarak kavradığı tek şey vardı: O an salona dönemez, müşterilerin alay dolu bakışları altında çalışamazdı. Zaten çalışma süresi bitmişti. Önlüğünü çıkararak paltosunu giydi, başına eşarbını sardı ve servis kapısından kimseye görünmeden sokağa çıktı.

Gece kapkaranlıktı. Koyu bir sis kalın bir manto gibi sarmıştı şehri. Uzaklardaki kamyonların farları, dokların fosforessant ışıkları ona ulaşamıyordu. Ama karanlık dostuydu Alvina'nın. Sıkıntısını pek güzel saklıyordu karanlık içinde. Küçük otomobiline doğru yürüdü. On adım ötedeydi arabası. Bu mahallede bir şeyden korkmazdı Alvina. Doklarda çalışan işçiler de, inşaatta çalışanlar da dürüst erkeklerdi. Hepsi onun nasıl bir kız olduğunu biliyorlardı. Ne verdikleri bahşişi geri alacak kadar alçaktılar, nede zayıf vücudundan zorla yararlanacak kadar vahşi. Bununla beraber arabasını her zaman kilitlerdi. Anahtarını almak için çantasını açtı.

Kapkaranlık gecede, bomboş sokakta yapayalnızdı. Birden, biri kolunu tuttu. Zayıf bir çığlık attı. Korkudan değil hayrettendi bu. Başını çevirdi. Az evvel salonda tokat attığı müşteri yanıbaşındaydı.

Adam yine gülüyordu. Karanlığa alışan gözlerile, yanı başına gelen adamı net bir şekilde görüyordu.

— Seni gidi küçük yosma, neden tokatladın beni?

Alvina bağırabilir, on adım ötede bulunan müşterilerin en azından onbeşini yanında bulurdu isteseydi ama buna gerek görmedi. Adamı eliyle iterek arabasının kapısını açtı, direksiyon başına oturdu, gaza basarak karanlık ve sisli geceye daldı. Alvina arkasında geçenleri görmemişti. Hareketinden sonra, bir gölgenin, düşük omuzlu bir gölgenin Howard Bidley'in sırtına sapladığı bıçağı görmemişti.

***

ERTESİ gece, komiser Farland, Willie'ye yaklaşarak:

— Dün gece lokantadan on adım kadar ötede bir adamın öldürüldüğünü biliyor musunuz? diye sordu.

Willie evet anlamında başını salladı.

— Howard Bidley adlı birini tanıyor musunuz?

Willie hayır anlamında başını salladı.

— Lokantanın önünde kavga filan oldu mu?

Willie yeniden hayır anlamında başını salladı.

— Adınız ne?

— Willie Pierce.

Bu konuşmayı yakında bulunan Alvina hayretle dinliyordu. İlk kez işitiyordu bu kişiliği silik adamın adının Willie Pierce olduğunu.

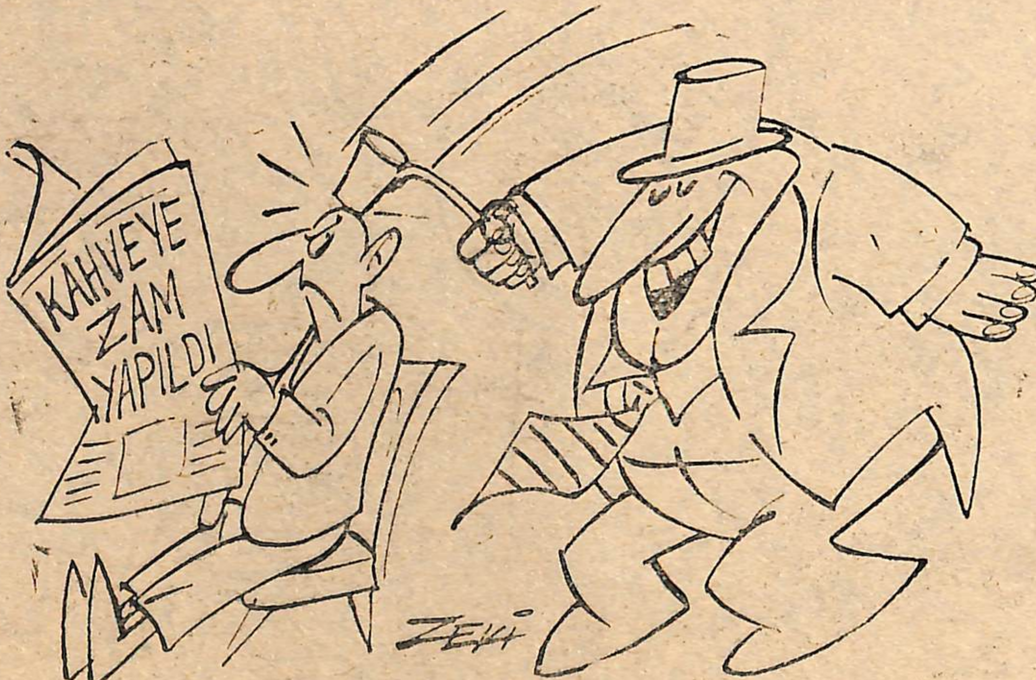
Komiser Farland bu düşük omuzlu silik adamı muhtemel katil olarak görmediğinden onunla pek fazla meşgul olmayarak salona yeni giren bir başka müşteriyi sorguya çekmiye başladı.

Willie büfeden önündeki yüksek iskemleye oturdu.

— Ne arzu ediyorsunuz? diye sordu Alvina.

— Salamlı sandviç ve süt.

Süt iyi bir içecekti. Güçlü erkeğin içeceği içki. Onun erkeğinin mi? Püf, Willie'den hiç hoşlanmazdı. Bu

— Cezvesi benden, kahvesi senden... Al, yap bir zam kahvesi de içelim!...

fikri çabucak kafasından kovarak Willie'nin sütünü ve sandviçini getirdi. Sonra büfenin arkasındaki yerini alarak Willie'yi süzdü. Bu silik adamın kendisi hakkındaki düşünceleri ve duyguları neydi acaba? Ama ne gerek vardı bunları düşünmeğe?

Bir hafta sonra, araştırmalar devam ederken bu cinayet hakkındaki dedikodular tavsamıştı. Bir akşam, Salter adlı sulu bir işçi girdi lokantaya ve:

— Hey arkadaşlar, diye bağırdı lokantada bulunanlara, Bidley'i belki de Alvina öldürmüştür. Önce, lokantada bir tokat, sonrada dışarda bir darbe... Ha, ha, ha, böyle akıbete düşmemek için onun bahşişlerini arttırmalıyız.

Salter komik bir şeyler yaptığını sanıyordu. Belki çevresinde bulunanlar da buna inanmışlardı, yahutta eğlenmek istiyorlardı ve Alvina'nın ayakları dibine paralar atılmağa başladı. Salter gözlerini kısarak Alvina'nın önünde diz çöktü.

— Acı bana Alvina, karım, iki çocuğum var... Suçumu bağışla...

Son derece sıkılan Alvina cevap veremiyordu. Willie nerelerdeydi o an? Her zamanki gibi yine görmemişti onun salona girdiğini Alvina ama bir dost olduğunu kendisini koruyacağını altıncı hissile anlıyordu, orada bulunmasını istiyor, bu alaya bir son vermesini istiyordu. Willie ne şekilde bir son verebilirdi? Bunu bilmiyordu. Salterin alayı başka şekle döndü sonra, beline sarılarak yanağından öpüverdi. İşte o an çıldırdı Alvina ve tırnaklarını geçiriverdi adamın yüzüne. Con acısıyla gerileyen Salter koyu bir küfürden sonra:

— Kudurmuş köpek! diye bağırdı.

Alvina koşarak mutfağına sığındı. Lokanta sahibi Rudy yanına geldi.

— Ben bir daha bu serseriye hizmet etmem.

— Dinle Alvina, dedi patron, sana bir daha böyle davranırsa asıl ben onun ayaklarını buraya adım attırmam.

Bir başka kız olsaydı bu durumda patron onu çoktan kovmuştu ama Alvina tek başına beş kızın yapabileceği işi yapıyordu.

Ertesi sabah, lokantanın önünde Salterin cansız vücudunu buldular.

Lokantanın müşterileri dehşet içindeydi. Artık kimse Alvina ile alay etmiyordu. Uğursuz bir kızdı o. Onunla biraz şakalaşan iki erkek'de ertesi gün ölü olarak bulunmuştu. Komiser Farland'a gelince bütün çalışmalarına rağmen hiç bir ipucu bulamıyordu bu cinayetlerle ilgili.

Rudy'nin lokantasında herkes uslu uslu yemeğini yiyor, ama Alvina'ya bakmağa bile cesaret edemiyordu.

O günlerde, yeni bir işçi daha geldi doklarda çalışmağa. O da diğerleri gibi Rudy'nin müşterisi oldu. Otuz beş yaşlarındaki bu güçlü ve yakışıklı işçi sıkılgandı. İlk günlerde Alvina bile onun niyetini anlıyamamıştı. Diğer müşteriler günde bir, en fazla iki öğün yerlerken lokantada, o muntazaman üç öğün yiyordu. Oysaki Rudy'nin yemekleri hiç te iyi değildi. Alvina ile çok terbiyeli bir şekilde konuşmağa çalışıyordu:

— Bu gün elmalı pasta nasıl Alvina? Yoksa cevizli kek dahamı güzel?

— Çok çalışıyorsunuz Alvina, kendinizi çok yoruyorsunuz, gibi sözler söylüyordu.

Çılgın Metos

Bir gün:

— «Rüzgârın estiği yerde» adlı filmi gördünüz mü? diye sordu.

— Hayır, ben pek sinemaya gitmem.

— Neden?

— Televizyon seyrederim.

Konuşmaları böylece devam edecekti Fred Alvina'nın kolunu tutmasaydı.

— Bırakın kolumu, dedi kız sert bir sesle.

Fred, bu sese itaat edecek yerde, onu daha sıkı tutarak:

— Alvina, dedi, buraya gelmeden önce biraz içtim. İçkiye alışık değilim oysaki... Size, sizi sevdiğimi söyliyebilmek için cesarete ihtiyacım vardı Alvina.

Alvina, ağzı açık, ona bakakaldı. İlk kez olarak ona bir erkek seni seviyorum diyordu kötü kötü bakmadan. Oda, kolunu çekmedi ona bu sözü söyliyenin elinden.

— Ben yalnız bir erkeğim Alvina, diye devam etti Fred. Sizin de yalnız olduğunuzu sanıyorum. Beraber sinemaya gitseydik, orada, sizinle evlenmek istediğimi söyliyecektim.

Nefes alamıyordu Alvina. Bu da aldığı evlenme teklifiydi. Öylesine mutlu, öylesine heyecanlıydıki...

Fred de heyecan içindeydi, başını önüne eğerek, cevap beklemeden, çocuksu bir aceleyle lokanta kapısını açarak dışarı çıktı.

Alvina camdan baktı karanlık gecede kaybolan bu güçlü delikanlının ardından... Mutluluktan gözlerinden yaşlar akıyordu.

Buğulu gözlerle göremedi düşük omuzlu Willie'nin, hiç bir zaman sevmemiş olduğu Willie'nin hayatında ilk kez kendisine evlenme teklif eden, mutlu eden adamı bir gölge gibi izlediğini.

Alfred HİTCHCOCK'dan

Çeviren : Süheylâ AYKUT

— Sen niye koparmıyorsun?...

— Hangisini koparacağımı şaşırdım!...

Akbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLAN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 60.— TL. İç sayfalar sütun santimi 65.— TL. ABONE FİYATLARI, Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

LAF SALATASI

* Bir o yana; Bir bu yana bakma şaşkın. TRAFİK POLİSİ
* Biraz kül; biraz duman. O benim işte. BACA TEMİZLEYİCİSİ
* Bana öyle sık sık bakma; dedikodu olacak SAAT
* Para... Parrraa... Paarrraaa......! VEZNEDAR ALİ
* Sana dün bir tepeden baktık aziz İstanbul. DAĞCILAR
* Yangın var. Yangın var. Ben yanıyorum. Yetişin a dostlar tutuşuyorum. 35. LİK TAZE CAVİDAN
* İndim yârin bahçesine Gül dibinde gül biter. BAHÇEVAN RUHİ

İlker GÜLER — Pendik/İSTANBUL

ÇEKİÇ SESLERİ

Müzik Öğretmeni talebelerine:

— Çocuklar dedi şimdi size Vagnerin Zigfirt operasını banttan dinleteceğim, bakalım, bu ünlü operayı dinlerken sanatçı ve opera için neler düşünüyorsunuz?.

Operanın tam çekici seslerinin olduğu bölümde talebenin biri atılarak:

— Hocam ben Vagnerin bu operayı yazarken bir tamirci yanında çırak olduğunu düşünüyorum!..

IŞIK

PRATİK İLÂÇ

Hızla eczaneye giren genç adam «çabuk dedi bana bir hıçkırık ilâcı» Eczacı şöyle bir baktı. Sonra delikanlının suratına bir tokat indirerek:

— Hıçkırığı geçirmenin en etkili yolu budur dedi.

Üstelik bedavadır delikanlı.

— Fakat beyefendi dedi. Hıçkırık tutan ben değilim ki dışarıda bekleyen arkadaşımdı.

Yavuz İPLİKÇİ / ANKARA

Yaşar İmiş İZMİR

TERKETMEK

Sırılsıklam aşık olsam bile,
Bir kadını terkedebilirim;
Ama hürriyetimi asla.
Dolduramam içimi yasla!...

Veysel KARASOY

●

MERDİVEN GEREK

Sanmaki sevmiyorum, eskisi kadar seni
Uzun boylu sevgilim, sana ulaşmak için
Merdiven bulamıyorum, mutluyum yanında fakat
Aşağılık duygusuna kapılıyorum,
Yinede, şu gönlümü senden alamıyorum

Yılmaz KOCABALI — İZMİR

PASLANMA

Doktor, karısı hasta olan adama:

— Merak edilecek birşey yok, dedi. Üşütmüş ve dili paslanmış.

Adam şaşırdı:

— Hayret, doktorcuğum dedi. Bu kadar konuşan insanın dili pas tutsun, olacak şey değil doğrusu...

Halûk DİKMEN
M.T.A. Etüm Kampı
Simav — KÜTAHYA

SATILIK

Nezle var
Nurtopu gibi
Satılık
Varmı taliplisi
Satacağım yurtdışına
Nezlemi
Alacağım
Vergi iades.

Yılmaz KOCABALI

KAZMA

Adamın biri köpeğini öldüren köylüden şikâyetçiydi.

Hâkim köylüye sordu:

— Söyle bakalım köpeğe, niye kazmanın arkası ile vurmadında önü ile vurdun.

Köylü:

— Ama hâkim bey, köpek beni kuyruğu ile ısırmamıştı ki..

Ali ANLI — İSTANBUL

BİZİM DEĞİL Mİ?

Yabancıya satılan
Şanlar bizim değil mi?
Aç karınla yatılan
Hanlar bizim değil mi?

Solda sıfır sayılan,
Soğan gibi soyulan,
Güpegündüz kıyılan
Canlar bizim değil mi?

Ağa yer eti, yağı.
Bize kalır artığı.
Beylerin ot tıktığı
Çanlar bizim değil mi?

Sılamız oldu dümdüz.
Sızlarız gece gündüz.
Yok yere öldüğümüz
Van'lar bizim değil mi?

Dünya kalmaz Yiğit'siz.
Gayrı biz kör değiliz.
Bit gibi emdiğiniz
Kanlar bizim değil mi?

Baki YİĞİT
ODTÜ Yurtları 4. Blok
ANKARA

SEBEBİ VAR

— Bizim köyde bir tavuk yetişir her biri at kadardır.

— Ne olacak biz de sık sık köy kadar ateş yakarız.

— O ne için?

— Sizin köyden gelen tavukları kızartmak için?

Yavuz İPLİKÇİ
Oruçreis Cad. Birlik AP. D-14/13
Telsizler — ANKARA

DAHA UCUZA

Kadın burnunun iriliğinden şikâyetçiydi. Sonunda estetikçiye gitti ve çekinerek:

— Ameliyat kaça olur, doktor bey dedi.

— Beşbin lira

— Aman Tanrım, ne çok para, ne kadar pahalı.

Doktor omuzlarını silkti ve:

— İsterseniz daha ucuzu da var. Ama bunun için hızla burnunuzu bir duvara çarpmanız lâzım.

Halûk DİKMEN
M.T.A. Etüm Kampı
Simav — KÜTAHYA

Bahadır TOKMAK

BİR KONUK BİR HÖDÜK

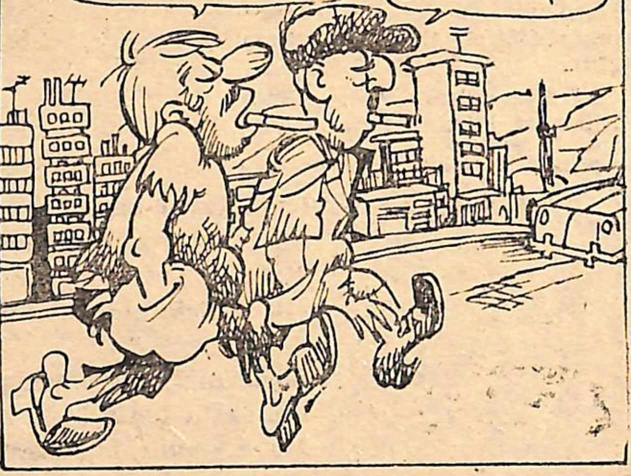

Bir Çizerin Kaleminden

KOCAMLA aramız açılmıştı.. Aramıza karakedi mi girmişti... Ne olmuştu?. Baktım, kedi falan yok. Demek ki aramızda başka şeyler vardı...

Bunlar ne olabilirdi.. Kötü ruhlar mı girmişti aramıza?.. Birşeyler olmuş, kocamla aramız açılmıştı. Gerçek buydu!... Meşhur üfürükçü Cebbar Üfürgitsin'e gittim.. Durumu anlattım. «Sizin aranıza, habis ruhlar girmiş» dedi bir muska yazıp beni bu habis ruhlardan kurtaracağını söyledi. Çok sevindim... Nasıl Hoca'yı.. İşini çok seviyor ve de.. Çok iyi biliyor.. Belli... İşinin ehli!. Ben böyle düşünürken.. Hoca konuştu. «Ben de kuvvet şurubumu içip geleyim» dedi. «İyi ama, Hocam! Kuvvet şurubuyla bu işin ne gibi bir ilgisi var?» diyecek oldum... Hiddet ve şiddetle:

«Bre cahil» dedi. «Benden daha iyi mi bileceksin?. Var ki.. İçiyorum.»

Şurubu içti, geldi... Dualar okudu... Eliyle sakalını sıvazlayarak: «Hazır mısın, kızım?» dedi. «Hazırım Hocam, bir an önce, bu habis ruhlardan kurtulup, kocama kavuşmak istiyorum» dedim. «Ben de, niçin şurup içer, dualar okurum sanırsın... Bre hatun!» diye çıkıştı.

Hoca birden değişmiş.. Sertleşmişti.. Ne oluyordu? «Kızma Hocam» dedim «Siz sordunuz, ben cevap verdim»

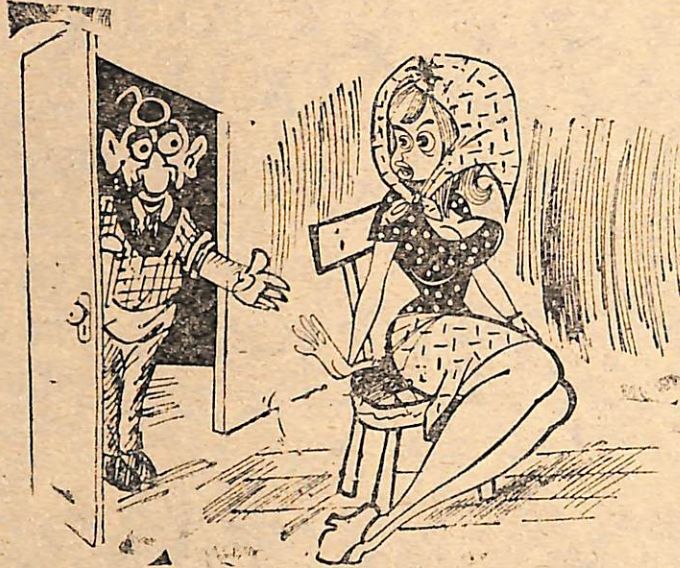
«Bre konuşma!... İşimize bakalım» dedi. Ufak ufak kâğıtların içinden bir şeyler çıkardı. Karıştırdı.. Okudu, üfledi ve kükredi: «Savulun geliyorum. Bre habis ruhlar!...» diye ayağa fırladı:

«Ya Hatun! Hazır mısın?...» dedi ve hemen soyunmamı söyledi. Şaşırmıştım!.. «Ölürüm de soyunmam. «Hoca efendi» dedim. «Bre Hatun! Deminden beri acele edip, duran sen değil miydin? İş kıvama geldi, vakit nakit oldu.. Senin işini bitirmek gayri bana vacip oldu.. Haydi durma soyun!. Sen de kurtul.. Ben de kurtulayım» dedi. «Ben de fazla şüpheciyim galiba..» dedim kendi kendime... Soyunayım bakalım! «İçime habis ruhlar girmiş

Çapkın üfürükçü 6 yıla mahkûm oldu!

sevinmem?.. Kocamı çok seviyordum. «Peki, Hoca efendi» dedim «hemen gerekeni yap!» «Acele işe şeytan karışır, kızım» dedi. «Acele etme» «Allah senden razı olsun.. Ne muradın varsa versin, Hoca efendi» dedim, ayaklarına kapandım. «Kalk kızım» dedi «kula kul olma, günahtır!» İnsana nasıl da güven veriyor. Oh be! Rahatladım. «Besmele çekip, yut şu hapı» dedi bir hap verdi. «Aman, Hoca efendi, bu haplar ne hapı ki?...» «Senin içine habis ruhlar girmiş.. Mekân eylemiş. Bunlar dualı hap, yut ki.. İçindeki habis ruhlar da hapı yutsun.. Haydi yut!...» Ben de, besmele çekip.. Şifa niyetine, hapı yuttum gitti..

«Tamam» dedi Hoca «şimdi istirrahat buyur!» Sevdim bu

ya.. Bu yüzden hep kötü düşünüyorum besbelli!...» Soyundum. Hoca'nın mübarek ellerine kendimi teslim ettim. Habis ruhlardan, beni kurtarmak için çok uğraştı. Galiba bir kaç habis ruh daha kalmış içimde ki..

«Bu günlük bu kadar yeter, yarın devam ederiz» dedi ve pili bitmiş bir radyo gibi birden sustu!... Ben de çıkıp gittim. Ertesi gün geldiğimde.. Hoca'yı çok neş'eli, zinde buldum.. Hemen üstüme atıldı!.. «Dur, soyunayım Hocam» dedimse de beni dinlemedi. Tam beni habis ruhlardan tertemiz edecekti ki.. Polisler geldi. İçimden çıkan habis ruhlardan biri, polise ihbarda bulunmuş olmalı.. Yazık oldu Hoca'ya.. Altı ay'a mahkûm olmuş!... «Körolasıca habis ruhlar!.. Hoca hapisten çıkınca görürsünüz siz!.»

Alın beyler

Korkmayın beyler!
Bu kurtlar adam yemez..
Alın beyler!
«Beni niçin aldın» demez..
Bakın beyler!
Böyle mal, herzaman gelmez!.
Kalmasın beyler!
Anam yemez, babam yemez!...
Koşun beyler!
Yetişen alır.. Yetişen alır!...
Allah'ını seven» almam» demez..

DERLER

Tok, açın halinden
Anlamaz, derler..
Anlarsa ne olur?..
Koklatmaz, derler..
Koklatsa, ne olur?
Aç doymaz, derler..
Doyarsa, ne olur?
Acıkır, derler..
Acıkırsa ne olur?

Tok doymaz, derler
Doyarsa, ne olur?
Aç, kalmaz derler..
Kalırsa ne olur?
Tok açın halinden,
Anlamaz, derler...
Derlerse ne olur?
Tok duymaz, derler.

Ne var, ne yok?

CEP VAR, PARA YOK!

MİDE VAR, AŞ YOK!

GÖVDE VAR, BAŞ YOK!

SOBA VAR, GAZ YOK!

MUSLUK VAR, SU YOK!

HAYAT VAR, HAZ YOK!

DERT VAR, DERMAN YOK!

ŞİŞE VAR, RAKI YOK!

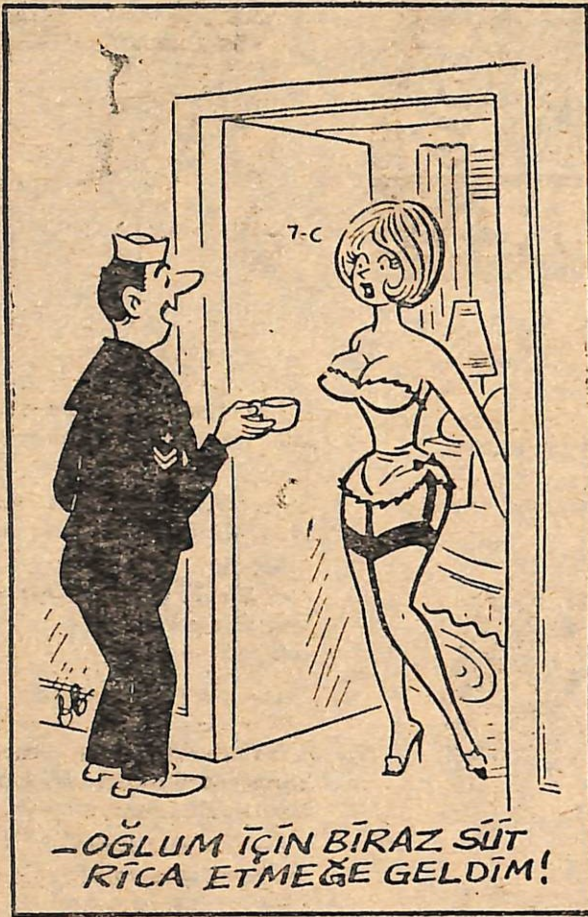
MAAŞ VAR, FARKI YOK!

SORMAYIN... HÂLA...

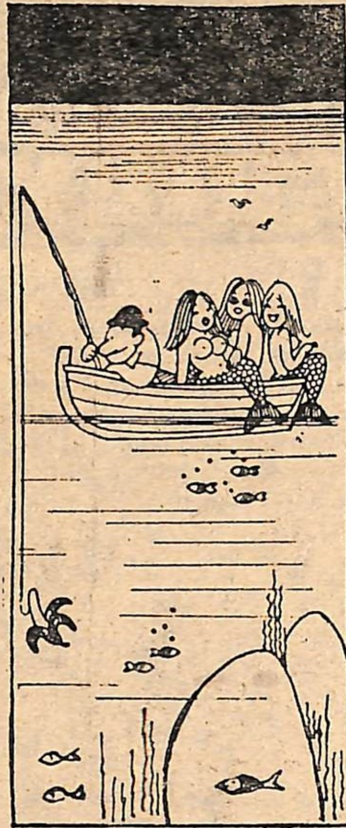
NE VAR, NE YOK?

OLAN ÇOK, OLMAYAN ÇOK!...

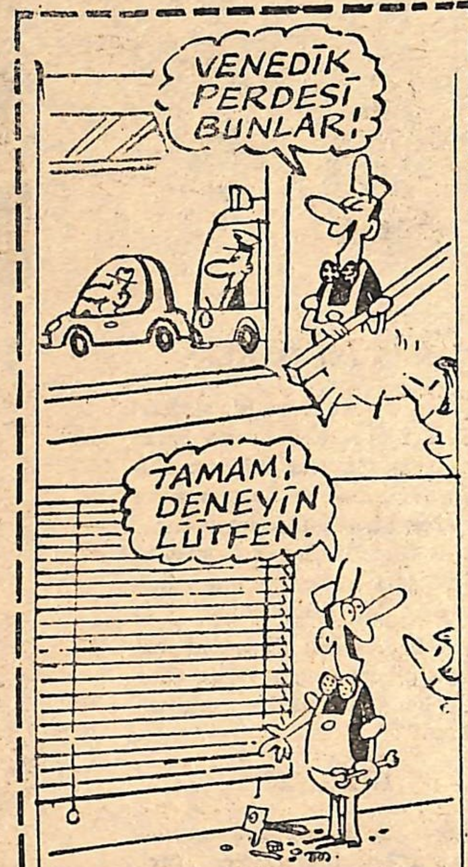
Dünya Karikatürleri...

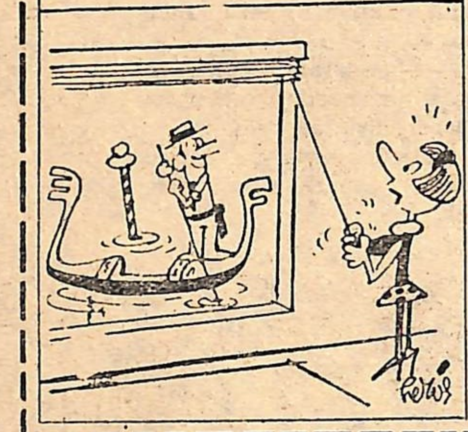

— OĞLUM İÇİN BİRAZ SÜT RİCA ETMEĞE GELDİM!

YAZISIZ

YAZILI

— OTUR.. BİRAZ ISINMAN GEREK!

YAZISIZ

— BANA MODASI GEÇMİŞ SİVRİ TOPUKLU AYAKKABI ALMANIN NEDENİ BUYMUŞ!

— İŞTE, ÜST KATTA OTURMANIN AZİZLİĞİ BU!..

MİLLETLER GÜLÜYOR...

HANGİSİ HAKLI?

Son derece koyu bir sis vardı. İki otomobil burun buruna çarpıştı. Her iki otomobilin sürücüsü de araçlarından inerek birbirlerine koştular:

— Öncelik hakkı bendeydi! diye biri gürledi. Çünkü ben ana yoldan geliyordum.

— Bunun hiç bir önemi yok, diye diğeri cevap verdi. Çünkü ben garajımdan çıkıyordum.

GERÇEK

Günlük işlerden konuşuluyordu bir toplantıda. Biri, ünlü mizahçı Pierre Daninos'a:

— Günümüzde insanlar, çalışıp yorulmaktan çok, üzüntüden ölüyorlar, dedi.

Sadece oturup üzülenlerin adedi, çalışanlardan daha çok.

PES!.

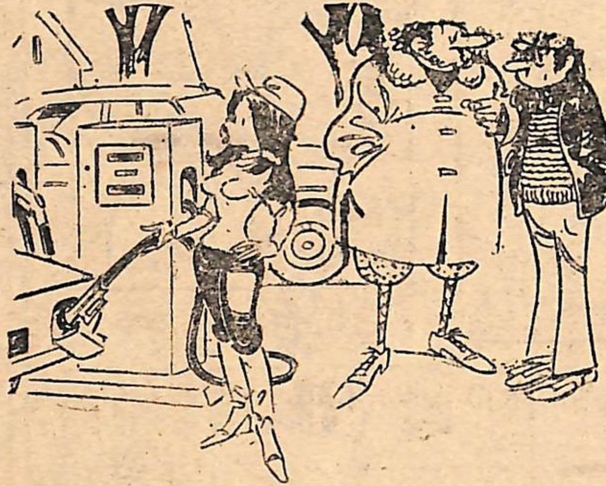
Son derece yalancı bir adamdı. Bir gün sordular:

— Balıklar karada yaşar mı?

— Tabii yaşar, dedi adam. Benim öyle bir balığım varki, köpek gibi boynuna tasma takıp parka bile götürürüm.

— Göstersene bize onu.

— Ne yazıkki gösteremem. Bir göl kenarında geziniyorduk, göle düştü boğuldu!..

— Bu kadar ateşli bir kıza benzine el sürdürmek çok tehlikeli bir şey

ÇAĞDAŞ TIP!

Bir toplantıda ölüler ve diriler üzerine konuşuluyordu.

Biri:

— Artık eskisi gibi tabutunda diriliverenler yok, dedi.

Diğeri:

— Bunda şaşılacak bir şey yok, diye cevap verdi, zira tıp çok ilerledi!

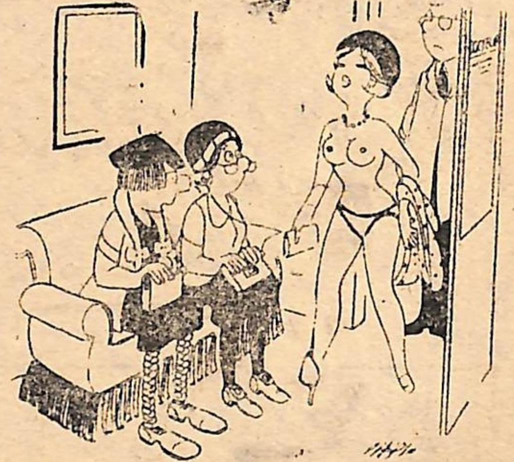
YENİ HAVADİS

Birbirlerini onbeş senedir görmeyen iki arkadaş karşılaştılar. Biri sordu:

— Yeni bir havadisin varmı bana anlatacak?

— Var... Karım beni aldatıyor...

— Beni yanlış anladın sanırım. Ben sana yeni bir havadis sordum.

Bu doktorun en iyi tarafı muayenelerini şipşak yapması!

HESAP

Genç adam dansetmekte olduğu kıza kur yapıyordu. Kız geveze adamdan hoşlanmamıştı. Ama onu dinler gibi görünüyordu. Genç adam bir aralık:

— Biliyor musunuz, ben bir matematikçiyim, dedi.

— Öylemi, diye kız sabırla cevap verdi, ama size tavsiyem benim üzerime teori kurmayın. Hesaplarınız yanlış çıkabilir!.

KÖPEKLER

Zengin bir mösyö, köpeği ile yazlık evine gitmişti. Evine, köpeği de bir mahalle köpeğine evi gezdirdikten sonra, sıkılgan bir sesle.

— Gece, dedi, ihtiyacın olduğunda.. büyük kestane ağacı bahçenin solundadır!

●

ALO!

Telefon çaldı. Alıcıyı kulağına götüren evin hanımı, az sonra papağanına uzatarak:

— Al, dedi, komşu evin dişi papağanı seni istiyor!.

Bu fiata hem iş, hem kibarlık olmaz!

İKİ ÇOCUK ARASINDA

— Bebeğinle niye oynamıyorsun?

— Bozulur diye korkuyorum. Onu çocuklarıma bırakacağım.

— Peki, ya çocuğun olmazsa?.

— O zaman torunlarıma bırakırım!..

●

BEYAZ ZENCİ!

Bir zenci kadın, yüzü daha açık renk olan çocuğundan komşusuna şikâyet ediyordu:

— Öyle çabuk yüzü kirleniyorki, bıktım onun şu beyaz suratından!.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sayısı 1.000'e yaklaşan ortağı ile

TÜRKİYE'NİN HAKİKİ MANADA HALKA AÇIK EN BÜYÜK BANKASI

PLASMANLARININ

%95/ini

MÜŞTERİLERİNİN HİZMETİNE ARZ EDEREK HALKTAN ALDIĞINI, HALKA VEREN BANKA

Güven ve ilgileriniz sayesinde son yılda yeni rekorlara ulaşmıştır.

	1975	1976
SERMAYE	300 Milyon lira	600 Milyon lira
ÖZ KAYNAKLAR	726 Milyon lira	1.1 MİLYAR lira
TOPLAM MEVDUAT	18.7 MİLYAR lira	26.8 MİLYAR lira
TİCARÎ PLASMANLAR	12 MİLYAR lira	16.9 MİLYAR lira
MALÎ PLASMANLAR	5.2 MİLYAR lira	7.4 MİLYAR lira
TOPLAM PLASMANLAR	17.2 MİLYAR lira	24.3 MİLYAR lira
IŞTIRAKLER	366 Milyon lira	566 Milyon lira
ŞUBE ADEDİ	502	532
PERSONEL ADEDİ	10.011	10.374

Yapı ve Kredi Bankanız, ZÜRİH, FRANKFURT ve LONDRA temsilcilikleriyle Sayın Müşterilerinin emrindedir.

Gücünü halktan alan, halka açık, halk için çalışan, güçlü kuruluş

YAPI ve KREDİ BANKASI

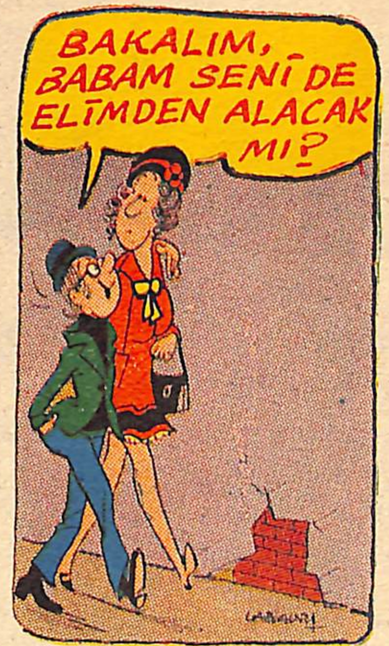
Daima en iyi hizmet

Reklam Moran 257—131

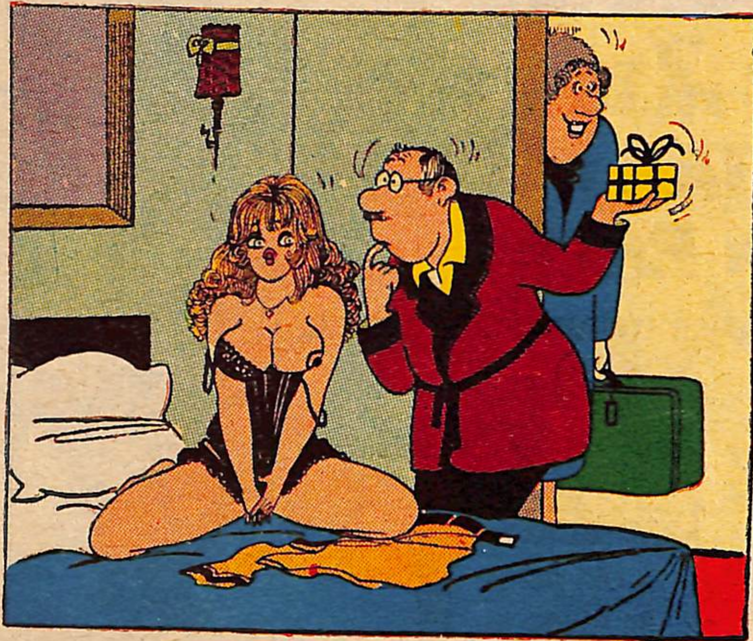

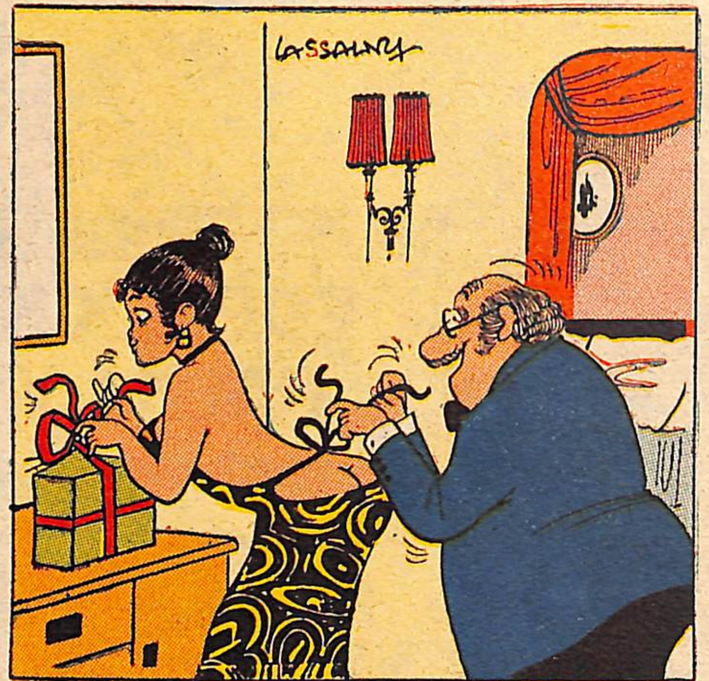

Akbaba

– ÇOK NAZİKSİN.. OYSA BUGÜN GELECEĞİMİ DE BİLMİYORDUN!

– TAMAM SEVGİLİM.. HERKES KENDİ HEDİYESİNİ ÇÖZECEK!

